

NOVINY Z TUROVKY

KULTURNĚ-SPOLEČENSKO-ZÁBAVNÍ OBČASNÍK Z TUROVKY I ZE SVĚTA, ZE KTERÉHO SE DOZVÍTE VŠE, CO VÁS ZAJÍMÁ
ZDARMA A BEZ REKLAM

BŘEZEN 2015 - ČÍSLO 1 ROČNÍK II

Milí čtenářové,

v minulém čísle jsme Vám slíbili osvětlit to podstatné ze zákulisního dění, jež nakonec vedlo ke vzniku historicky prvního tištěného periodika vesnice Turovka. Dovolte tedy, sice ve zkratce, nicméně kvůli celistvosti a provázanosti přeci jen ve zkratce trochu obsírnější, Vás informovat, že :

Byl jednou jeden kluk, a ten měl spoustu takových běžných chlapeckých zájmů, kopal do míče, četl mayovky, sbíral známky, a také měl jednu zálibu ne zcela obvyklou, rozhodně ne jeho věku, pořád psal nějaké články, skládal básničky, sestavoval křížovky a vymýšlel hádanky, všechno to dával dohromady v podobě časopisu, a nejbližší okolí pak nutil číst, přemýšlet nad tím, luštit a posílat řešení těch hádanek, no, nebylo to s ním jednoduché. A dokonce i o prázdninách, když přijel třeba do Cerekve, tak první kroky s rodiči vedly do místního papírnictví, aby se koupil blok, psací náčiní a pastelky, a on pak po dobu pobytu svými výtvary pod aktuální hlavičkou listu Cerekvička sužoval celé zdejší příbuzenstvo, hlavy si nad tím všichni ukroutit mohli.

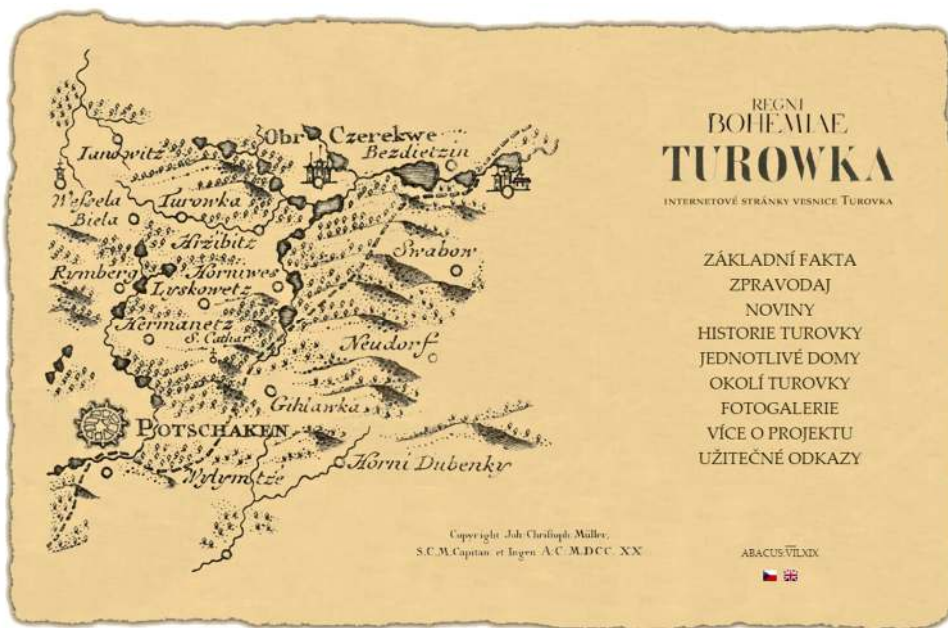
Jak běžel čas, podoba těch časopisů a jejich náplň se měnila, tak jak chlapec rostl a měnily se i jeho zájmy, ale objevovaly se, tu častěji, tu s nějakou časovou prodlevou, stále, pro nejbližší rodinné příslušníky, pro sousedy, spolužáky na střední škole, kamarády, přátele

A když se, už v dospělosti (no, to berte s rezervou), dostal k počítači, tak to spisování najednou mělo úplně moderní – vizuálně - podobu, jen ty obrázky byly stále ručně malované a protože tou dobou měl už dvě odrostlejší dcery, tak ty musely ty malůvky ručně vybarvovat, jo, to bylo vztekání a dohadování, on už na to pořádně neviděl a přetahoval okraje, a holčičky zase měly svoje přednější zájmy, nakonec se ale vždycky domluvili a časopis žil dál.

Nu a když pak přišel do Turovky, tak všechno pozorně sledoval a zajímal se o místní lidi a dění, a samozřejmě ho záhy napadlo, že by mohl, alespoň občas, nějakým tím článkem přispět na webové stránky Turovky.

Jejich tvůrce a správce nebyl proti, jenom to zpočátku nezapadalo do jeho dalekosáhlých úvah o Turovce a o stránkách a o plánované knize a o

všem dalším, co měl zatím jen v hlavě. Potřeboval si to tam trochu přerovnat. Jakmile byl ale na světě název (Noviny z Turovky) a podtitul (Z Turovky i ze světa), začala se ta mlha rychle rozpouštět, začalo to do sebe

všechno zapadat a dostavilo se pevné rozhodnutí – ano, obyvatelé Turovky, avšak nejenom oni, dostanou svůj časopis, alespoň na zkoušku. A začal na něm pracovat: koncepce, styl, grafika, výroba, dalších starostí kopec, a co se nestalo, neuplynuly snad dva týdny a dali to ti dva chlapi dohromady.

Toho druhého noviny bavily už v dětství, přesto ale - kde by si pomyslel, že bude někdy k tomu všemu dalšímu, čím se teď zabývá, ještě skutečné „noviny dělat“! On měl vřdycky spoustu zájmů a nikdo se už nikdy nedozví, zda to jeho technické vzdělání nebyl třeba jeden velký omyl, i když - všechno má něco do sebe, že? Zkoušel hrát na housle, violu, kytaru, harmoniku, piáno, skládal písničky – no takové ty docela obyčejné a lehce zamilované - mixoval to a nahrával více hlasů a nástrojů, také se dal na fotografování a lákal holky do temné komory, kde se ještě tenkrát vyvolávaly fotky, aby jim tam jen při červeném světle vysvětloval zajímavosti procesu fotografického, ale hlavně procesů jiných. Ty fotky byly žánrů rozličných – příroda, kytky, zátiší, staré krásné věci a různé harampádí - fotoaparátů vystřídal několik a později, kdy se už temné

komory nevedly, zjistil, že ten počítač je ve spojení s fořákem fakt k něčemu, že se tou technikou dá něco vyjádřit, vytvořit, zaznamenat, uchovat, sestavit, že ta veškerá stále dokonalejší technika je jen prostředkem pro vznik čehosi. Že se mu moc nechce zkoumat její parametry, ale že ho hlavně zajímá, co z toho vyleze na konci, jestli to někoho bude zajímat a co tomu kdo řekne.

Tenhle druhý chlapík pak ještě na vojně zkoušel dřevořezbářství, kotal tam tvary roztodivné ze dřeva různého - to víte, holka, co si namlouval, ta byla daleko - a to ho strašně zaujalo a patrně se k tomuhle krásnému tvoření ještě vrátí. Až nebude co dělat.

No a pak, přes hory a přes doly, přišel v roce 1990 se svou rodinkou do Turovky a děly se věci. Se svou ženou si tenkrát okamžitě řekli: „Jo, to je ono, tady budem!“ a to ještě netušili, že jim a jejich dvěma dcerám tohle rozhodnutí úplně změní život. Když to dali trochu do kupy, začalo - vedle nezbytných starostí o chalupu a vedle běžných činností, které prostě každý chalupář dělat musí, aby ten správný vztah mezi ním a jeho chalupou nastal - zbývat postupně trochu času také na ten kumšt. A byli tu prima lidi a byly tu nádherné staré věci a byla tu neprobádaná historie chalupy samotné, ale i celé vesnice a byla tu technika, která zase začala sloužit zcela novému účelu. A byl tu úplně jiný obor, kterému se dosud nevěnoval. Tohle byla nová výzva a tak jí přijal. A dál už to pravděpodobně znáte. Teď ale dost s odkrýváním minulosti, v dalších číslech se k tomu už rozhodně vracet nebudeme. Raději si vyberte něco z následujících stránek, věříme, že Vás alespoň něco zaujme z obsahu tohoto čísla.

Jsme rádi, že na naši minulou výzvu zareagovalo několik kamarádů, přátel, známých a kromě povzbudivých a obdivných mailů nám do redakce zaslalo i příspěvky, jež se z valné části dotýkají historie Turovky a Hřibců. Vesměs je přetiskujeme a dočíst se tedy můžete o dnes už opravdu legendární Bojovce či mladém, ale úspěšně vzkvétajícím Divadylku, tak, jak nám to zprostředkovávají přímo samotní zakladatelé těchto podniků. Maruška Kochová připomněla vlastně ne zase tak dávná sportovní klání v Turovce, podaří se na tradici navázat? A závodní formule v Novinách z Turovky? Pro nezasevěné jistě překvapivé a na pohled odtaziťté téma, ale píše nám o něm turovecký, i když jen „víkendový“, Milan Svoboda, několikanásobný mistr republiky a držitel mnoha dalších trofejí. Rubrikově tedy článek sportovní, technický, ale i společenský – zajímaví lidé okolo nás, jako byl minule líčen stále trochu tajemný pan Blažek. Tolik alespoň na okraj, na vysvětlenou Jinak odezva byla pro nás až překvapivě veliká a vypadá to, že zatím jen pozitivní. Děkujeme za ni. Převážná většina reakcí byla ústní, tři z písemných vzkazů dále v listě citujeme.

Milí čtenářové, přejeme Vám příjemné čtení a inspirující chvíle u druhého čísla Novin z Turovky!

P.H. + O.H. v lednu a únoru 2015

23 důvodů, proč jsou venkovské holky lepší než ty městské

Každý nám je závidí. Jsou hezčí, silnější, zdravější. Dívku s troškou hnoje za nehty by chtěl mít doma zkrátka každý. Čtete proč.

1. **Jsou krásný.** Postavičky krev a mlíko, tvrzené motykou a ovarovou polívkou. A zkuste zpochybnit, že ty nejkrásnější měščky nejsou z dovozu!
2. **Jsou sexy.** Sedlají motorky, podojí bejka, umějí se nosit v tepláčkách nebo kroji a jelikož kašlou na módní trendy, občas si vezmou klidně i džínový kraťásky. Vrauuu!
3. **Jsou čistý.** Duše mají nevinný, nezkažený smogem a nákupáky na Chodově. Zkazít se nechají až tím, kdo si je vezme pod křídla.
4. **Jsou pravý.** Umělý prsa se u nich většinou nedělají, a jelikož nehty by se jim ulámaly, tak je nevedou. Zkrátka na co šáhnete, to je originál.
5. **Jsou odolný.** Nesmrdí jim hnůj a v pase se nezlomí ani po litru hruškovice. A když si ulomí nehet o frisbíčko, tak se hned nerozbulí.
6. **Jsou se sebou spokojený.** Žádné kilo navíc není hřích, alespoň není nějaká zdechlina a utáhne kýbl. A navíc je krásná (viz výše), takže jakýpak pláče před zrcadlem.
7. **Jsou šikovný.** Umí řídit v divočině, střílet z flinty, položit dlažky nebo stáhnout zvíře z kůže. Všechno už někdy dělaly, protože musely. A která jiná to umí, aha?
8. **Jsou kreativní.** Do nejbližšího krámu to měly daleko a stejně bylo věčně zavřeno. Jenže jíst se musí, takže musíte tvořit s tím, co dům dá. A to je pak fantazie.
9. **Jsou od rány.** A nejdou pro ni daleko. Jinak to totiž chlapům na zábavě nevysvětlíte. A ženským, co vám dělají do chlapa, jakbysmet.
10. **Jsou šetrný.** Pro pírkou by přes plot skočily a jen kolik ušetří za holiče, když mají doma hergot křovinořez. Si to zkuste spočítat.
11. **Nejsou vyběravý.** Ohrnovat rypák se tu nenosí. Ono kde nic není, není ani nad čím ohrnovat rypák. Proto čekáte na jediného chlapa, co na vás zbyl nebo jíte králíka neděli co neděli. Ber nebo nech bejt.
12. **Jsou statečný.** Na cestách ze zábavy se potkaly s divočkem nebo místním volem, takže je jen tak něco nepřekvapí. Ani ten jejich vůl, kterého občas musí sebrat z podlahy.
13. **Jsou trpělivý.** Život na vsi je o čekání. Na autobus, čerstvý rohlíky nebo až se rozejde jediný chlap z jejich věkové kategorie, který zatím nemá děti. Kdo si počká, ten se bude mít pěkně.
14. **Jsou zábavný.** Pro sprostárnu nejdou daleko, a pokud máte ještě navíc to štěstí, že občas spustí „po jejich“, je to hotová variace na Felixe Holzmannu.
15. **Vědí, co je dobrý.** Eko-super-fair-bio mají přímo od zdroje a ve městě jim třeba takový kebab za třicet furt přijde jako luxusní jídlo.
16. **Nejsou alergický (ani časem).** Takže nedělají drahoty a klidně si lehnou i do trávy nebo na seno a svoje chlapy mají rády napořád, tak je to zvykem, bez nějakých anafylaktických šoků.
17. **Jsou do nepohody.** Kdo je zvyklý, že voda teče spíš studená než teplá, a že když je potřeba uvařit, musí se nejdříve zatopit, ten si snadno zvykne i na miniaturní garsonku a záchod na pavlači. Hlavně když je láska.
18. **Nejsou mrchy.** Slušně je vychovali, takže když už nachystají nějaké svinstvo, je to pěkně na rovinu.
19. **Nestydí se.** Hadry můžete mít, jaký chcete, blbý můžete být jak troky, hlavně pokud jste šikovný. Pije tu každý, i do půl těla chodí kdekdo... hergot to by bylo, abyste se žinýrovaly.
20. **Dostanou věno.** Tam, kde se ctí tradice, je zvykem něco vyženit. A když budete mít štěstí, dostanete chalupu, koně, traktor a pár řádků brambor.
21. **Jsou věrnější.** Ze zkušenosti totiž vědí, že každá nevěra se hned provalí, zvlášť pokud ji proháníte na návsi.
22. **Jsou z daleka.** Což znamená, že je odtamtud i tchyně. Tečka.
23. **A konečně, umí tančit.** Co by taky jinýho o víkendech dělaly.

Martin Pistulka, šéfredaktor onlinu ČiliChilli, <http://cilichili.cz/blog/>

Kam vedou cesty

Všechny cesty vedou do Říma Tuto větu, která se stala okřídleným rčením, neproněsl žádný cestovatel, byla vyslovena kdysi kýmisi na znamení toho, že Řím byl v dávné antické době pupkem celého světa, centrem veškerého dění, obchodního i kulturního života, z něj se do všech stran po budovaných cestách vydávaly jeho armády a sem se také z podrobených provincií sbíhaly odváděné peníze, zboží a bohatství vůbec. Skutečný cestovatel by ovšem podobnou větu ani vyřknout nemohl, nepřišla by mu na mysl, neboť všechny cesty nevedou do onoho Věčného města, nýbrž ... do Léskovce!

Bylo to na sklonku léta našeho prvního roku v Turovce, rozhodli jsme se s Álou podniknout poznávací procházku po okolí a vydali se naznačeným směrem přes kopec do cca 3 km vzdálené obce Polesí. Jak stromy řídly a les končil, objevila se před námi louka, bez vyšlapané stezky, zatímco naše dosavadní cesta se stáčela silně doleva. Chvilí jsme se nechali vést, pak jsme se rozhodli přeci jenom odklonit naše kroky více doprava, dle původních instrukcí domorodců, to již ale přes meze, luka, políčka. Posléze jsme natrefili na evidentně používanou pěšinu, poté úvoz, pak se objevily první domky a silnice a k našemu překvapení jsme se ocitli v Léskovci. Nu, poznávací výlet to každopádně byl, seznali jsme, kudy po silnici do Počátek a kudy na Horní Ves, zaregistrovali odbočku ke Svaté Kateřině, směrovku na Heřmaněč a k manželčině spokojenosti jsme narazili na psí farmu, navíc ve chvíli, kdy se závodní spřežení vypravovalo s koleskou a mašerem na obvyklý tréninkový okruh, Ála pohovořila s majiteli, znalecky ohodnotila plemena i jednotlivá psiska, nakonec tedy vše dobře dopadlo.

O rok později jsem sice nebyl o moc zkušenějším cestovatelem a znalcem okolí (a nestal se jím, přiznávám, dosud), ale když Luďa projevil přání se dopoledne projít a maminka nás s radostí vypravila z chalupy, abychom jí nepřekáželi při přípravě oběda, zvolil jsem za cíl zhruba jedenapůlhodinové vycházky opět Polesí. V mezidobí jsem tam sám již byl, pěšky skrz les i obloukem po silnici přes Bělou, také jsem odtud jednou šel na Turovku od pražského autobusu, dorazili jsme tedy do vsi bez problémů. Avšak po obrátce chtěl Luďa prozkoumat okolí Krčila, místního tajemného rybníku schovaného v boru již za hranicemi obce. Rozhodli jsme se jej obejít, ovšem asi ve dvou třetinách cesty po obvodu nám bujná vegetace bránila pokračovat, vracet jsme se nechtěli, tak jsme se odvážně pustili mlázím do hloubi smrkového porostu. Měl jsem za to, že směr stále odhaduji dobře, ale po několika obcházeních ohradníků, vysázených školek a zamokřených pastvin jsme orientace pozbyli. Telefonát Ály, kde jsme, nás však již zastihl na polní cestě, o níž jsem se – bláhově - domníval, že konečně je to ta, co nás dovede do Turovky. Odsouhlasil jsem tedy nápad, že nám půjde naproti abych jí asi po 10 minutách volal, že jsme zřejmě správnou cestu přešli, před námi se rýsují střechy a mohla by to být jediné Bělá, a abych po necelých dalších deseti minutách telefonoval znovu, že to celé byla mýlka a my k mému naprostému úžasu jsme ... v Léskovci. Nedalo se nic dělat než vydat se po silnici k Horní Vsi a maminka se vracela v Turovce rychle pro auto a jela nám přes Cerekev naproti, zatímco na plotně se připaloval oběd. To bylo ironických narážek na můj orientační smysl!

Nu a letos Nový rok, čerstvá sněhová pokrývka pět až deset centimetrů vysoká, a my chceme v šesti s kavalírem King Charles španělem a jedním malým pejskem v náručí udělat něco pro zdraví a vykročit tou správnou nohou. Někdo se dozvěděl o blízkosti lázeňského

areálu v Kateřině, tož nasměrujeme to tam, ale hned jak ještě ve stoupání ve vsi začali účastníci odbíhat do stran, tu ke koním v Plešákovici ohradě, tu za fotografováním zajímavé scenérie na kraji lesa, začal jsem se podvědomě obávat nezdaru. Po vrstevnici jsme obešli Hájek a Čejkův kopec, dostali jsme se na cestu, po níž jsem správně poslal zpět do Turovky dvojici mladých s teple zabalenou, leč třesoucí se krátkosrstou čivavou, a nastalo rozhodování – buď se držet původního plánu, ovšem za cenu pochodu ve sněhu napříč lukami a neznámým terénem směrem na Heřmanec, nebo se začít vracet obloukem na druhou stranu někam k tušenému prostoru mezi Hříběcí, Turovkou a Horní Vsí, alespoň dle mého odhadu. Rozhodně jsem chtěl opustit stávající stezku vedoucí evidentně do Léskovce

Odbočili jsme vlevo, kousek ještě šli lesem, pak již po kraji umrzlého lánu, přebrodili závěje navátého sněhu, minuli boží muka a začali tušit civilizaci. Obecně vládla spokojenost, počasí bylo správně zimní s občasným sluníčkem, okolní krajina veskrze romantická, jehličnany posypané jemným prašanem a na větvích lípy u křížku zmrzlé vodní krůpěje a drobné rampouchy. Spouště fotoaparátů cvakají, druhý náš pejsek šťastně krouží kolem naší smečky, tu pošťkává na čelo skupiny, hned zase popohání opozdilce na jejím konci, a já už pomalu začínám doufat, že “prokletí” je zlomeno, bludný kořen překročen a nějaký ten komín, co se na obzoru objevuje, skutečně patří hříběcké chalupě, i když časově se mi to nezdá, ovšem pojem o čase, chmmm, kdo by se díval na hodinky či mobil, kolem je tolik jiného, zajímavějšího k vidění, různé stopy zvěře, nezvyklá panoramata, a ten klid, ticho, jen křupající sníh pod nohama. A tu se příslovečné “do třetice” naplňuje, chvíli jdeme mezi domky, já je nepoznávám, kroutím hlavou, ale najednou se otevírá průhled na náves, a já opět, sice z jiné strany, ale o p ě t přicházím do Léskovce!

Po silnici jít s volně puštěným hafanem nehodláme, vracet se po naší stopě také ne, nic naplat – vytýčený směr dle vzdušné přímé čáry vpřed je stanoven, je i správný, Suchý kopec po naší levici a poté již jen dál a dál rovně za nosem, jak se teď na to v mapě krásně dívá, ale tam, na místě, ty útrapy, na podzim zorané pole, hustá smrčina, potok, duchny nafoukaného sněhu, promočené boty, prudké stoupání, pak div ne zase kolmo dolů, polámané větve napříč úzké pěšiny Snad nikdy mi Turovka nepřišla tak malebná, jako když se po nekonečném putování, jež ale ve skutečnosti trvalo slabou hodinu, konečně objevila před námi.

V chalupě zatopeno, oběd na stole, postel od rána rozestlaná, je jasné, že nejen pes zalehl a do soumraku o něm nebylo slyšet. Mládí se ovšem vzpamatovalo rychle a v podvečer již opět

holdovalo stolním a vědomostním hrám, četlo, kouklo na vybraný dvd film a vůbec se bavilo, jakoby únava a ušlé kilometry neexistovaly, zůstaly venku za dveřmi ve tmě a pod drobně připadávajícími vločkami.

Jak na Nový rok, tak po celý rok. Budeme tedy bloudit, abychom na poslední chvíli přec našli útočiště? Budeme pospolu a navzdory nástrahám a těžkostem v dobré náladě? Budeme si užívat zdravého vzduchu, nádherné přírody? Budeme , budeme? A nepovedou nakonec všechny naše cesty do Turovky, té skutečné i takové té symbolické?

P.H., foto O.H. 26.prosince 2014

Jak jsem objevila Turovku

Ještě před 35 lety jsem vůbec nevěděla, že je někde Turovka. Ale v roce 1980 se všechno změnilo. To jsem poznala svého budoucího muže Karla, který v té době bydlel v Turovce na chatě. Díky němu jsem poznala nejen tuto vesnici, ale zažila i spoustu krásných věcí a poznala spoustu správných lidí. Dokonce jsem zjistila, že by mi tato obec neměla být vzdálená, protože tam mám příbuzné. Moje babička a maminka Jardy Svobodového byly sestřenice.

Protože jsem mládí prožila na staré trempské osadě v Lipickém údolí u Pelhřimova, tak jsem byla možností jezdit na chatu do Turovky nadšená. Nikdy nezapomenu, jak jsme hráli volejbal i nohejbal s tatínkem Pepy Plešákového, s Pepou starším a ostatními.

Jak mi Karel vyprávěl, tak Pepa st. byl ten, kdo mu pomohl postavit chatu tam jak je. Okolí chaty se za ta léta změnilo, ale pořád je tam krásně. Už to není chata u 3 smrků. Smrky byly parádní, ale když moc vyrostly, museli jsme je nechat porazit.

A co jsme tady zažili legrace! Bojové hry organizoval Karel pro děti z celé vsi –

tenkrát to byla parta okolo 7 stejně starých dětí. Tyto bojovky se s ukončením prázdnin, které dodnes v Turovce organizuje Ruda Vyvadil a spol., moc srovnat nedají, zase to ale bylo jiné. Jen nikdo nechtěl zvítězit, protože vítěz musel jít do lesa na dříví, aby bylo večer u táboráku čím topit. Nakonec stejně šli všichni a pekly se vuřty.

Na hřišti u chaty hrála děcka volejbal. Nejdříve s nafukovacím míčem k vodě a pak se to všichni naučili i s volejbalovým míčem. A volejbal v Turovce zůstal. Od roku 1995 do roku 2000 se tady koncem prázdnin konal turnaj o Turovecký tuplák. Hlavním organizátorem byl pochopitelně velký organizátor Karel, ale spolupracovala na něm i obec Turovka a tenkrát ještě také obec, dnes město, Horní Cerekev. Za Turovku ceny předával Pepa Plešák st., za Horní Cerekev starosta p. Andrlé.

Sjelo se sem 5 až 7 družstev a u hřiště na návsi bylo tolik aut, že jich tudy tolik neprošlo za celé léto. Všichni si pěkně zahráli, hádali se o každý bod, ale nakonec vyhráli všichni. Pak se udělal oheň, opekly dobroty, popilo pivo a všichni byli spokojení.

A teď z jiného soudku. Když jsem nyní zůstala sama, oceňuji všechny známé z Turovky. Když potřebuji na chatě s něčím pomoci, to co nezvládnou ani způsobem Pat a Mat, tak mi pokaždé někdo pomůže. Za to chci všem poděkovat.

Marie Kochová 24.ledna 2015, foto rodinný archiv

Poklady Vysočiny

Vysočina je jeden veliký poklad. Nebo, chcete-li, ohromná pokladnice plná všemožných šperků, klenotů a vzácností. Některé z nich shromáždilo Muzeum Vysočiny a rozhodlo se je ukázat všem pokladů - a krásy - milovným. Ale aby to nebyla jen taková obvyklá přehlídka, došlo ke spojení s doprovodným komentářem o hledání a nacházení vši té nádhery, především však o jejím restaurování, uchovávání a vůbec o té péči a práci okolo.

Pro úplnost a přehlednost, Kraj Vysočina je zřizovatelem čtyř muzeí a tří galerií, MV v Jihlavě (s pobočkami v Třebíči, Telči a na hradě Roštejn), Třebíči (s pobočkami v Moravských Budějovicích a Jemnici), Havlíčkově Brodě a Pelhřimově (s pobočkou na hradě Kámen), Oblastní galerie v Jihlavě, Horácké galerie v Novém

Městě na Moravě a Galerie výtvarného umění v Havlíčkově Brodě. Tyto subjekty se tedy na výstavě podílely a těmi bude také v průběhu letošního roku výstava putovat, což je dobrá zpráva – pokud jste nestihli v zimě zajet do Jihlavy či si budete chtít exponáty opětovně připomenout, naskytne se možnost v Třebíči (19.3.-29.5.), Novém Městě (12.6.-30.8.), Pelhřimově (14.9.-29.11.) i Brodě (11.12.-28.2.2016). A věřte, že je co prohlížet, studovat a obdivovat, však jen nahlédněte :

Pamětní list na královské střílení z roku 1828, vyvedený v černém tisku, kolorovaný temperou, akvarelem a práškovými kovy, na strojovém papíře o rozměrech 39,7 x 50 cm. Z dalších vzácných tisků např. Herbář aneb bylinář Petra Ondřeje Mathioliho (1596) , barokní Kniha rorátů (1746) nebo tóra, pergamenový svitek s židovským posvátným textem (pol.18.st.). Nezachraňuje se však pouze papír, jsou tu pochopitelně i předměty z jiných materiálů, z kůže, usně Nejvýznamnější srovnání jako výsledek restaurátorské práce

skýtají dvě empírová křesla – jedno je ještě v původním, poničeném stavu, druhé již může reprezentovat, jeho kostra byla zpevněna, intarzovaná část opravena a naleštěna, kovové části pečlivě vyčištěny a nakonec došlo i na citlivé přechalounění.

Ovšem nerestaurují se jen takovéhle očividně vzácné „zámecké“ předměty, jsou zde ukázky i obyčejnějších věcí z „podzámčí“, staré džbány, keramika, vyšivky, skřípky, cigaretová špička, betlémy, rychtářská práva kožená i dřevěná, svatební věnce. A zub času by jistě nemilosrdně zapracoval i na zbraních a militariích, takže jsou tu vojenské přilby, kostěná prachovnice, důstojnické kordíky a pistole, saracénská sekera s přilbou z 16. století.

Chybět nemohou exponáty vztahující se k náboženství a víře, mosazné kadidelnice, škapulíř ve tvaru kříže, modlitební knížky, sošky, monstrance, oltáříky. A přecházíme k nálezům archeologickým. V jihlavském muzeu je uložen tzv. Stonařovský meteorit, vážící 1,84 kg. Nalezen byl 22.5.1808 a při jeho odhadovaném stáří 4,2 miliardy let se jedná o jeden z vůbec nejstarších materiálů v naší sluneční soustavě! Jiné prvenství zase patří nerostu v jedné z vedlejších vitrín, je to minerál, který byl poprvé na světě objeven profesorem

brněnské university Josefem Sekaninou (1901 – 1986) v Dolních Borech u Velkého Meziříčí, nerost byl po tomto mineralogovi pojmenován, nese jméno sekaninit a zde vévodí mezi dalšími vystavenými krasavci, skoryly, růženíny, záhnědami, křišťály, opály, ametysty či rubelity. A opodál klasické nálezy a pro budoucí generace zachráněné zlaté keltské statéry (duhovky), nalezené u Leskovic v roce 1923, bronzové náramky ze starší doby kamenné, bronzové kopí a sekera (cca 500 let před naším letopočtem) nebo stříbrné mince z doby vlády Václava IV.

Fotografie, náhrdelníky, brože, sklo, stejně jako preparovaní obratlovci, hmyz, rostlinné materiály. Součástí jihlavské sbírky je např. exsíkátová sbírka chorošů (na 200 druhů!), kolekce po 25 kusech jsou odtud pravidelně rozesílány do vybraných herbářů významných muzeí celého světa. A jiná rarita, lokalita Vojtův vrch u Kostelního Vydří je evidována se 1753 kupami lesních mravenců jako největší superkolonie mravenců *Formica rufa*.

A víte, že MV Třebíč má pátý největší herbář v republice, obsahující přes 65000 položek vyšších rostlin, mechů, kapradin a hub? A MV Havlíčkův Brod miniaturní vydání Křtu svatého Vladimíra z roku 1925, rozměrově jen 55 x 70 mm? A v MV Pelhřimov se nachází nejstarší dort? Třípatrová lahůdka zdobená cukrovými ozdobami stará asi 150 let se díky dřevěné podložce a do ní těsně zapadajícímu skleněnému poklopu uchovala v požitelném stavu dodnes (ochutnává snad průběžně někdo?). A tamtéž je i svatební korouhev korunního prince Rudolfa Habsburského a belgické princezny Štěpánky, jediná svého druhu v ČR, ze svatby v roce 1881?

Ne, nebudeme čtenáře unavovat výčtem, toto je jen pár zajímavostí.

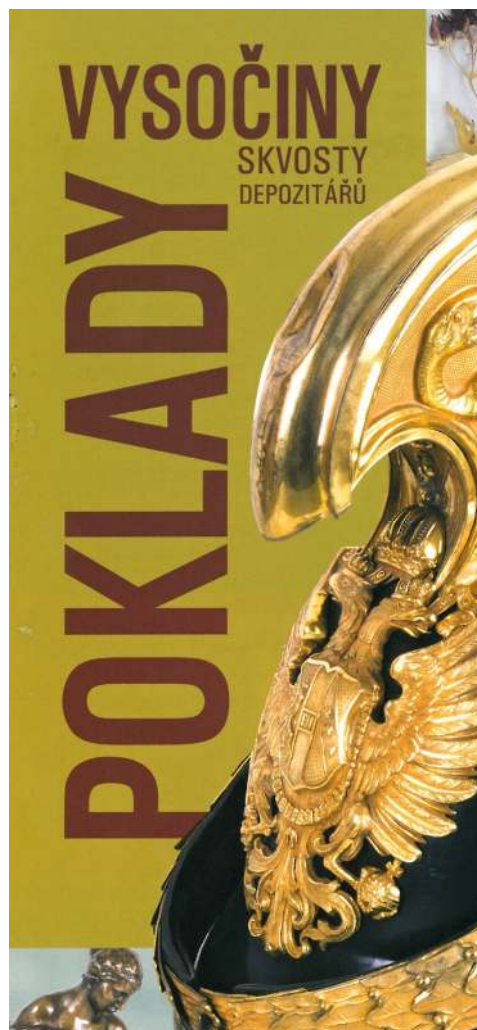
Ovšem, to jsme teprve v polovině. Protože ještě čekají obrazy a sochy. A organizátoři skutečně zasluhují pochvalu, neboť návštěvník dostane malý audio přístroj, a u vybraných a zvláště pozornosti zasluhujících sedmi exponátů se ve stručnosti dozví jak o jejich vzniku, tak i o jejich tvůrcích. Je tu Václav Brožík a portrét tajemné a krásné madame Christiane Fuller, olej na plátně z 19.století, obraz Antonína Altmanna nazvaný Sklizení sena u Třebíče, také olej, z roku 1841, nebo kubismem ovlivněná „Rodina“ z roku 1930 novocerekvického malíře Alfreda Justice či plastika z bronzu „Schoulená“ Vincence Makovského z roku 1932. Zastoupen je pochopitelně i Bohuslav Reynek, Jaroslav Šerých a další. Novější díla jsou možná pro mnohé návštěvníky hůře stravitelná, lyrické abstrakce nebo velkoplošná plátna s ornamentální dekorativní arabeskou představující dělníky na vinici, ale je tu řada „srozumitelnějších“, a o nic méně zajímavějších obrazů, od Romana Havelky „Podzimní Jihlava“ (1916) nebo Josefa Jambora „Kvetoucí janovce“ (1953) a „Podzim u Kadova“ (1951). Prostě na své si přijde každý.

Vyberte místo a čas, nebudete litovat!

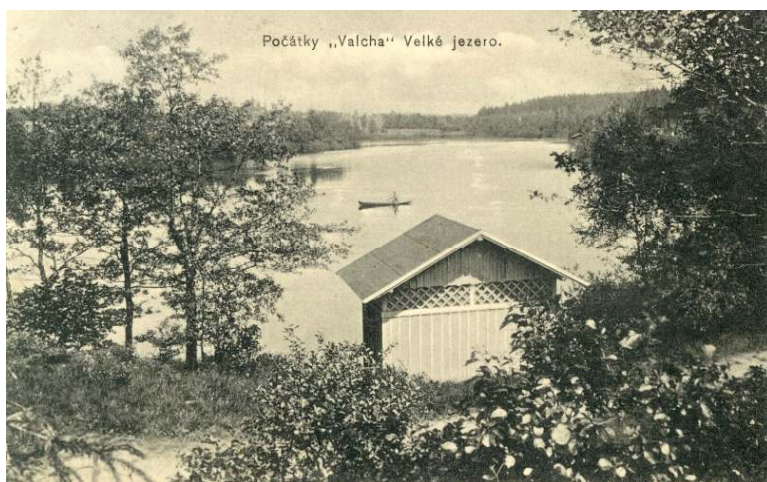
Poklady Vysočiny - putovní výstava, Muzeum Vysočiny a Oblastní galerie Vysočiny v Jihlavě, listopad 2014 – únor 2015, <http://poklady-vysociny.cz/>.

P.S. V jihlavském Muzeu Vysočiny jsou téměř do poloviny dubna k vidění dvě menší výstavy, Pavel Procházka-ilustrátor přírody (práce jednoho z nejznámějších současných českých ilustrátorů přírody) a Hudební nástroje v proměnách času (historické hudební nástroje sběratele J. Růžičky z Prahy), doporučujeme Vaší pozornosti!

P.H. 20.února 2015

Staré pohlednice

Dnes tam jsou ještě stále 3 rybníky, dva z nich vidíme na starých pohlednicích : odbočíme-li doleva z cesty směrem od Počátek, je to Malé jezero u rekreační osady Valcha, pak Velké jezero (známější mnohem více pod názvem Valcha) a poslední je Hladový rybník s rekreačním střediskem Volmanec.

Když se dívám na tu krásnou zahrádku před restaurací na horním snímku, jako bych se znovu viděl, když jsme tam v 90. letech minulého (!!!) století pravidelně posedávali na úplně stejném místě jako ta skupinka na pohlednici, popíjeli pívko, s dětmi se váleli na hrázi a cachtali se v rybníku. Už to ale zdaleka nevypadalo tak poeticky jako na fotce.

Po cestě od Počátek, nyní je to naučná stezka Starých soukenických mistrů Počáteckých, se choďovalo k poutnímu místu a k prameni sv.Ludmily a pak dále do Rymburga (nebo do Rimberga). Víte vlastně kam? No jasně, přece do Polesí!

O.H. 28.ledna 2015

O Hříběckém divadylku pěkně od začátku

Když jsou Noviny z Turovky o dění nejen z této půvabné vesničky, ale i ze světa, přicházím se svou troškou, ne do mlýna, ale opravdu přímo ze mlýna - a to z jiné půvabné vesničky, ze Hříběcí. Právě tam se v roce 2010 zrodila myšlenka, že bychom mohli obnovit tradici hříběckých ochotníků a „něco zkusit“.

Tak jak to bylo?

Ono to vlastně začalo úplně nevině a souviselo to s tím, že naše hospodská Alena začala organizovat první babský bál. A když se dají baby dohromady... Aby to prý nebyla jen obyčejná tancovačka, mělo by se NĚCO vymyslet. Parta mladých se přidala... a prý něco napiš! Tak jsem v potu tváře NĚCO napsala a zrodilo se vystoupení „Český Honza a ženy, které potkal cestou“. Prohrabali jsme skříně – a už tu byly kostýmy...selka, jezedačka, fintilka, žena v nočním úboru... Že jsme si přitom dost užili legrace, o tom nepochybuje! A první veřejné představení bylo na světě. Závěrečný tanec se od té doby musí hrát na každém babském bále. Úspěch, potlesk a smích přítomných v sále, to nás dostalo do té správné nálady. (Je třeba poznamenat, že z většiny tehdejších účinkujících se stali budoucí ochotníci.)

Tak co kdybychom zkusili hrát divadlo? Třeba jen tak pro radost, pro příbuzné, známé a kamarády. Proč ne?

Pár prvních nadšenců začalo přemlouvat své partnery, příbuzné a kamarády: „Pojďte, budeme hrát divadlo, bude sranda...“ A byla! Ale co budeme vlastně hrát? „Tak něco napiš...“ Něco jednoduchého a veselého - a co jiného by to mohlo být než pohádka. To by nemuselo být tak složité...Pohádka „O vodnické lásce“ byla na světě a stala se naším prubířským kamenem. Tak texty bychom měli a teď kdo vlastně bude hrát? Lenka Hašková a Johanka Charvátová přesvědčují svoje partnery Libora a Honzu (ale ani se tak moc nevzpouzeli). Kdo další? Co Láďa Maryška? A Jirka Šimek, Marcela Průchová... Posila přichází z Turovky- Katka a Gábinka z rodu Plešáků. Pořád je nás málo! Pátráme u příbuzných a kamarádů. A ejhle! Lenka Zelená, Tomáš Edr, Tereška Kampeová doplňují naše řady. Ale nemáme Hejkala... a už se na kole řítí ke mlejnu Láďa Smejkal! Později nás doplní Zdeněk Charvát ml. a Lenka Charvátová nakonec zahraje Žabulku za nemocnou Marcelu. Obsazení bychom měli a pustíme se do toho. Záchranné lano v roli nápovědek budou házet Madlenka Pokorná a Mirka Petráková. A já se najednou tak nějak nedobrovolně octla v roli toho, kdo vlastně může úplně za všechno, v roli „rejži“. Je třeba říct, že jsem na tom byla úplně stejně jako všichni ostatní - zatím jsme neuměli nic. Ale chuť a elán nám nechyběly a začali jsme zkoušet. Na podzim jsme se začali scházet, napřed u mlejna u rybníka - to byly naše první kulisy - a pak jsme poprvé nesmělými krůčky vstoupili na prkna, co znamenají svět. Tedy na holé pódium v naší hospodě a zjišťovali jsme, že kromě těch papírů v ruce a nadšení pro věc nemáme vůbec nic. Nemáme kulisy, nemáme kostýmy, nemáme rekvizity, líčení, nemáme ani oponu. Jenže jsme si řekli, musíme to zvládnout. Ono se totiž už trochu rozkřiklo, že pár bláznů najednou bude hrát divadlo. A my jsme zjistili, že jsme svoje nadšení poslali dál do světa, protože jsme na to najednou nebyli úplně sami, ale že je dost lidí, kteří nám pomůžou. A tak se v mnoha rodinách chodilo do skříní, na půdu i do sklepů a rodily se kostýmy, snášely rekvizity, šilo se, stloukaly a malovaly se kulisy, zkoušelo osvětlení, podomácku jsme „vyrobili“ zvuky. Měli jsme štěstí, že jsme objevili schopnosti a um, které někteří z naší party mají. A tak se zúročil

nejen herecký, ale i výtvarný talent Libora Haška, který namaloval naše první kulisy (a „zamaloval“ si i v dalších letech), s nápady přicházela i jeho žena Lenka, pomáhala Johanka. Jirka Šimek se ujal prací truhlářských, Lenka Hašková se pustila do šití kostýmů...Ale nesmíme zapomenout na ostatní pomocníky, Míra Tomec a Milan Skokan pomohli s osvětlením, Honza Volc st. si hrál se zvuky.

Někteří možná ani netušili, že se divadlu tak trochu upsali, a tak Míra Tomec dodnes vládne světlem a umí i tmu, Honza Volc st. zvučí i ruší. Podporu dodnes máme u manželů Šimkových v naší hospodě. A troufnu si říct, že naším „dvorním“ fotografem je Ondra Hruška, pěkné fotky máme od Jirky Boreje a Pavla Maršáka. Kameru obsluhuje Honza Volc st. a Míra Tomec. Ale vraťme se k hlavním aktérům v tomhle našem prvním divadelním dobrodružství (a že to od nás tehdy dobrodružství bylo, to si pište). Tady je máme:

Osoby a obsazení:

Mlynář:	Tomáš Edr
Mlynářka:	Lenka Hašková
Bětuška, jejich dcera:	Johanka Charvátová
Stárek ve mlýně:	Jan Volc ml.
Kudrna, soused zdejší:	Libor Trám Hašek
Kudrnová, jeho žena:	Katka Petráková
Hejkal:	Láďa Smejkal
Vodník Vrbička:	Láďa Maryška
Vodník Puškvorec:	Jirka Šimek ml.
Žabulka, vodní panna:	Lenka Charvátová
Lesní víla Lesněnka:	Lenka Zelená
Lesní víla Pomněnka:	Terežka Kampeová
Lesní víla Sasanka:	Gábinka Plešáková
Krajánek:	Zdeněk Charvát ml.

Ale teď zpět k našim prvním krůčkům na jevišti. Jaké jsme měli pocity? Naše umění – neumění vyvolávalo při zkouškách salvy smíchu, objevili jsme radost z hraní, ale

byli jsme i dost bezradní. Jak se pohybovat, jak mluvit, co dělat s rukama... Někdy jsme se na jevišti motali jeden přes druhého, někdo „kuňkal“, že mu nebylo vůbec rozumět...Ale nadšení zůstávalo, nápady na vylepšení kostýmů a scény se jen rojily a pocit, že to zvládneme, nás neopouštěl. Představení začalo dostávat svou podobu a najednou jsme měli před premiérou. Generálka? Pořád to trochu motáme!

A je tu ona sobota 27. listopadu. Co jsme tenkrát cítili?

Trému? Určitě byla, to ano, ale přece jen nikdo netušil, co to s ním udělá, až se otevře opona a v sále budou diváci... A budou vůbec? Přejde se někdo podívat? Oblékáme se do kostýmů, Hanka Charvátová zkušeně líčí a každou chvíli někdo přiběhne se zprávou: „ Sál se plní... Pořád ještě někdo chodí... Tam je lidí!“ Napětí stoupalo, ale v netušeném příštím dění vládne spíše euforie. Panáček na posilnění, poslední zazvonění, setmělý sál plný očekávání, opona...A hrálo se!

Když se dnes ohlédneme zpátky, přísné oko kritika by nám oprávněně leccos vytklo, ale nesporně bylo vidět, že všichni hráli s plným nasazením a radostí a to se do onoho našeho prvního představení určitě promítlo. Napětí, jak to s tím vodníkem nakonec skončí, smích i respekt z Hejkala bylo vidět hlavně v očích dětských diváků, ale bylo zřejmé, že se bavili i dospělí. A bodejť by se nebavili, když na jevišti viděli svoje kamarády najednou úplně jinak. Reprízu jsme měli 4. prosince a na přání diváků jsme si zahráli ještě 29.12. S touto hrou jsme potom hostovali 14. května 2011 ve Vlasenici u Kamenice nad Lipou, roli Žabulky si zahrála Žaneta Suchá.

Myslím - a mohu to snad říci i za ostatní, byli to diváci, kteří nám svým potleskem a pak i ohlasem dali najevo, že nám drží palce, že nám fandí a čekají, že budeme pokračovat. A tak je tu Hříběcké divadýlko.

Těch pár let teklo jako voda a my se pořád ještě učíme, jak to divadlo dělat. Třeba vám příště napíšeme, jak to bylo dál, co jsme pro divadlo udělali, s čím jsme se trápili a nad čím jsme se radovali. Jen pro zajímavost, během té doby se „u nás v divadle“ narodilo 9 dětí. Letos jsme uvedli již svoji 6.

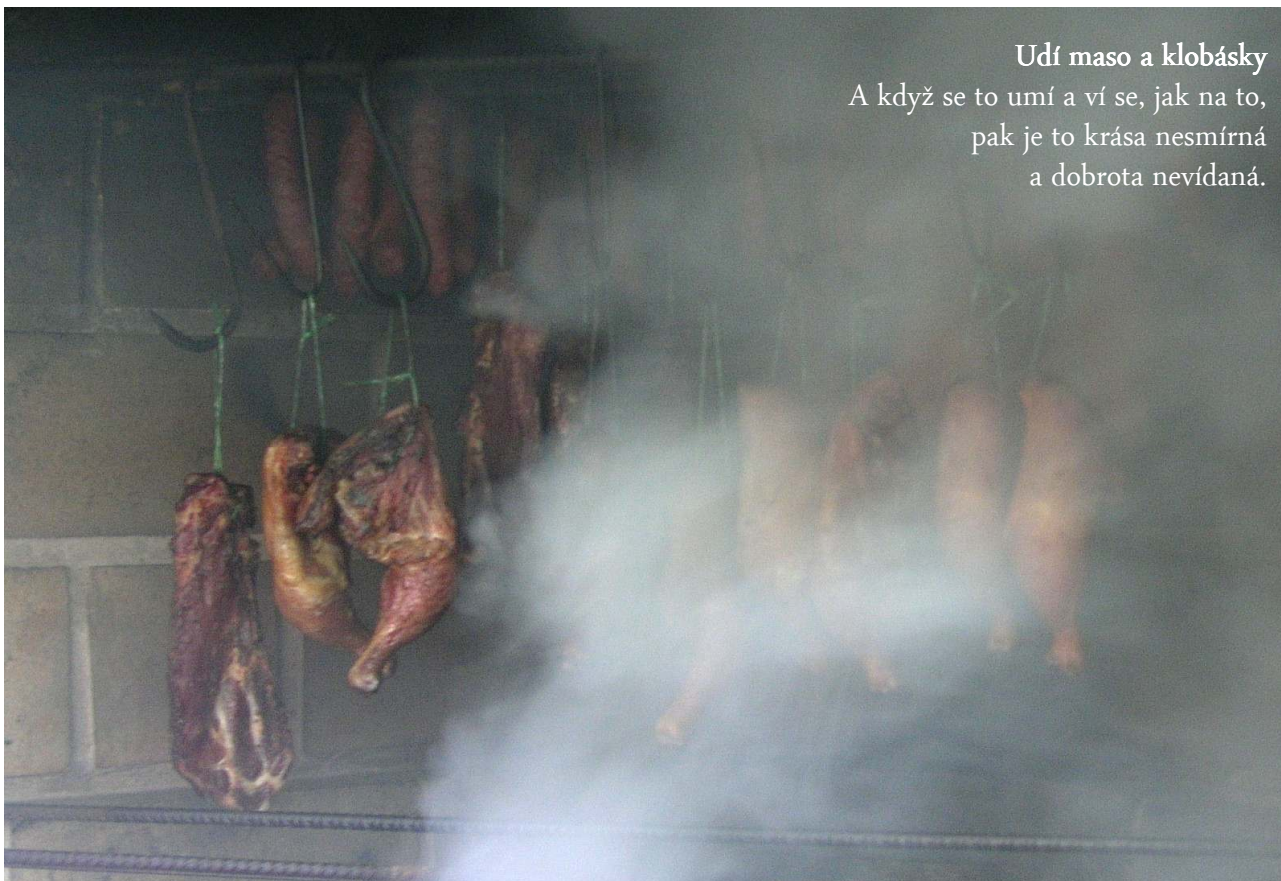
hru, komedii „O neposlušné Fanynce aneb Jak v Hříběci proti pánu bouřili“. Co si přejeme? Aby nám naši diváci zachovali přízeň. <http://ochotnici.webnode.cz/>

Čím se zabývají obyvatelé Turovky

Zápasí s hromadami sněhu

Boj je to těžký a příroda mnohdy vyhrává, auta se nevyplatí vůbec vyhrabávat, lepší je počkat na jaro. V Turovce jsme na horách, jsme skutečně na Vysočině, to není žádná hornocerekvická nížina Ale tolik sněhu letos ani loni nebylo, že?

Udí maso a klobásky

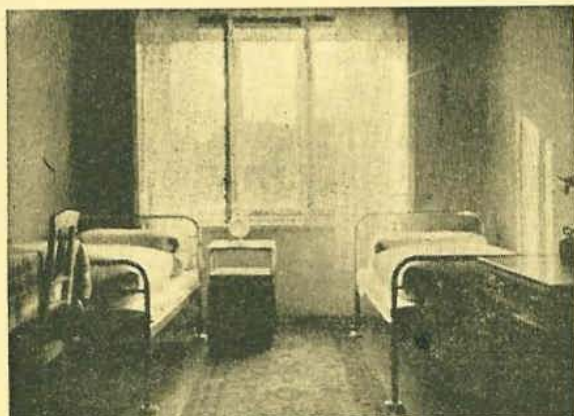
A když se to umí a ví se, jak na to, pak je to krása nesmírná a dobrota nevídaná.

O.H., foto O.H. 3. února 2006 + 7. srpna 2005

Retro inzerce – 1924 Pelhřimov

V Pelhřimově

navštivte známý, prvotřídní

Dvoulůžkový pokoj v hotelu Slavie.

Budova hotelu Slavie.

HOTEL SLAVIE

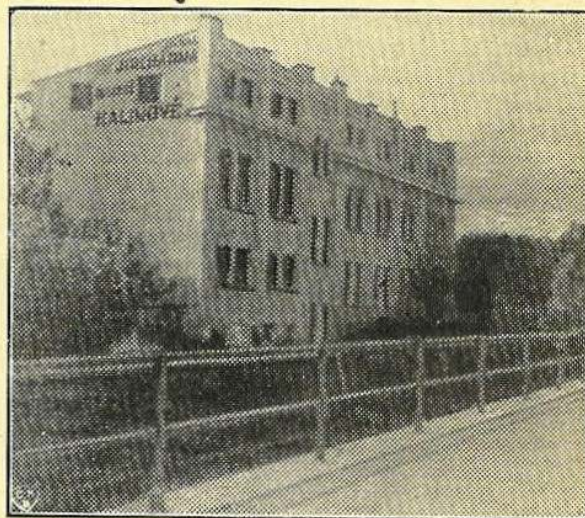
PELHŘIMOV

HLAVNÍ NÁMĚSTÍ

Drogerie • K. Štěpánek
PELHŘIMOV

JIRCHÁRNA
BRATŘÍ KALINOVÉ

majitel OTAKAR KALINA **PELHŘIMOV**

Nejstarší podnik toho druhu v Čechách a na Moravě. Založeno roku 1846. Speciální výroba známých záměšových jeleních kůží. Nákupní i prodejní spojení se všemi díly světa.

Proč jsem začal jezdit s formuli

V roce 1998 na mě zbyla v dílně Národní formule, se kterou několik sezon přede mnou startoval můj bratranec Luděk Měkuta. Luděk patřil po několik desítek sezon mezi českou špičku v závodech na okruzích a do vrchu. Když jsem byl nucen zanechat závodů motokár, které mi daly do mé závodní budoucnosti asi nejvíc zkušeností, za krátkou dobu mi začalo být po závodech smutno. Proto jsem využil nabídky Luděka a

jezdil s jeho týmem jako mechanik. Později jsme spolu založili Tým JSC motorsport a v něm se narodila právě zmiňovaná Národní formule Delta II s motorem Škoda 1300, později 1400. Když se Luděk rozhodl se závoděním skončit, byla moje zvědavost vyzkoušet si formulový vůz větší než moje zkušenosti. Začal jsem jezdit okružové mistrovství ČR a hned v první sezoně jsem obsadil několik pódiových umístění. Kromě toho jsem stále jezdil okruhy i s plechovými auty, jak sprinty, tak i vytrvalostní závody, ale o tom jindy..... V té době většina mých okružových soupeřů jezdila zároveň i MČR v závodech do vrchu. Nejednou jsem od nich slyšel lehce jízlivé poznámky typu „...pojď si to zkusit taky mezi stromy...“ Přiznám se, že jsem o tom začal uvažovat a když jsem měl volný víkend, jel jsem se podívat do Ústí nad Orlicí na Ústeckou 21. Při prvním průjezdu formulových aut jsem měl kromě husí kůže i na pr.....úplně jasno. „Tady mě nikdy nevidíte“

A proč jsem nakonec přesto začal jezdit do kopce?

Jak se říká „Nikdy neříkej nikdy“. Na začátku další sezóny jsem nevydržel rejpvavé poznámky zejména týmu i samotného pilota Honzy Schwarzze, ke kterému se s velkou radostí přidali Luboš Plaček, Roman Hora, Ivoš Palmi, Lumír Firla, Vašek Žemla, Tonda Sus, a tak jsem přislíbil účast na závodě Brněnský drak. V prvním závodě vyhrál Honza Schwarz, já byl těsně za ním. Ve druhém závodě se pořadí otočilo a naše vzájemné skóre bylo 1:1.

Dalším závodem byla Náměšť nad Oslavou, kde se náš pomyslný souboj nezměnil a oba jsme si odváželi jedno 1. a jedno 2.místo a tak se stalo, že jsem do roka a do dne stál na startu Ústecké 21, která byla třetím podnikem. Oba závody se mi podařilo vyhrát a přede mnou byla další velká výzva – ME ECCE HOMO Šternberk. Říkalo se, že kdo nejel Šternberk, není „kopčař“ (já toto po letech tvrdím o italském Trentu) a tak bylo rozhodnuto. V tomto závodě po několik sezón vládl Roman Hora, věděl jsem to, i on sám mi to několikrát připomněl a v obou trénincích mi to náležitě předvedl. Závod to byl krásný a v druhé jízdě se mi podařilo Romana pokořit. A tam se asi definitivně rozhodlo - začalo mě to bavit. Pak jsem se zúčastnil všech zbývajících závodů a sezonu vyhrál. V dalších dvou sezónách jsem zažil nespočet krásných soubojů s velmi rychlým Igorem Lešínským, než jsem se propracoval k volné formuli s dvoulitrovým motorem Reynard 032, se kterým jezdil Miloš Beneš.

Závody automobilů do vrchu jsou jednou z nejstarších forem automobilového sportu. První známý závod tohoto typu se konal 31. ledna 1897 ve francouzské La Turbie, blízko Nice. Závody automobilů do vrchu

Shelsley Walsh Speed Hill Climb ve Worcestershire v Anglii jsou nejstaršími nepřerušovanými závody automobilů do vrchu na světě. Konají se pravidelně od roku 1905 na nezměněné trati.

Závody automobilů do vrchu se v Evropě konají jeden až dva dny, obvykle o víkendu. Tréninkové jízdy předcházejí jízdám závodním a jejich smyslem je dát prostor účastníkům pro seznámení se se závodní trati,

pro nastavení závodního stroje a ověření jeho funkčnosti. Závodní jízdy určují pořadí a klasifikaci závodu. Kromě toho všichni jezdci „trénují“ nebo chcete-li „učí“ se kopec s civilními auty mimo oficiální trénink v normálním provozu před uzavřením trati a to někteří i několik dní před závodem, aby se naučili každý centimetr trati. Já obvykle

používám malý minimotocykl nebo kolo a některé úseky procházím pěšky. Každý z pilotů má „tajné figly“ jak si trať zapamatovat a jak si určit brzdě body. Jsou jedinci, kteří si je dokonce různými způsoby označují, věší na stromy fáborcky, lepí proužky pestrobarevných fólií na svodidla a pevně věří, že jim to někdo nesundá nebo nepřelepí. Já mám systém takový, že se dokonale naučím charakter trati a pak při oficiálním tréninku věnuji širokospektrální pozornost objektům v těsné blízkosti trati a ty mi pak určují brzdě body a nájezdy do zatáček. Tento systém mě zklamal pouze jednou, ve Francii. Mezi partií zatáček byla rovina s mírnou zatáčkou, kde se mělo zhruba v jedné třetině brzdit. Periferně jsem viděl velký šedý kámen těsně u silnice a to byl přesně ten bod. Nádhera. V první závodní jízdě jsem se už soustředil jen na tyto body a když jsem přiletěl do zmiňované zatáčky - bod nikde. Až později jsem zjistil, že to nebyl velký šedý kámen, ale ležící kráva, kterou závody evidentně vůbec nezajímaly a pravděpodobně popošla někam jinam....

A pokud by někoho zajímalo, jak to bylo dál a na kolik dalších zvířat, stromů, plotů (ale i krásných ženských) jsem při závodech narazil, pak si počkejte na další vydání Novin z Turovky. Něco vám ale ještě teď dlužím, ne? Správně, vždyť jsem zapomněl ! Přidávám tedy první porci základních informací pro úplné laiky :

Závod automobilů do vrchu je druh automobilového sportu, při kterém je cílem závodního jezdce zdolat trať v co nejkratším čase. Jednoduše řečeno, je to sprint, do kterého musí dát pilot vše, co v něm a v jeho voze je. Trasy mají obvykle délku od 1 do 20 kilometrů a jak samotný název napovídá, závody automobilů do vrchu se zpravidla konají v kopcovitých až hornatých oblastech, které zahrnují klikaté cesty a prudké zatáčky. Průměrné rychlosti formulových vozů se pohybují mezi 100-180 km/h a je dosahováno maximální rychlosti až 260 km/h (samozřejmě záleží na charakteru trati). Závod automobilů do vrchu je charakterizován následujícími předpisy: každý automobil startuje individuálně a jede určenou trasu až na cílovou čáru. Ta je umístěna ve vyšší nadmořské výšce než je čára startovní. Čas na projetí mezi startovní a cílovou čárou je rozhodujícím faktorem pro sestavení klasifikace závodu, podstatou závodu je tedy dostat se v co nejkratším čase do cíle. Hodnocení závodu je zpravidla určováno v rámci absolutního pořadí, dle jednotlivých skupin zařazení vozidel a dle tříd určených zdvihovým objemem motoru závodního stroje. (<http://www.jscracing.cz/>)

Milan Svoboda 4. února 2015

zdroje: http://cs.wikipedia.org/wiki/Závody_automobilů_do_vrchu, <http://www.dovrchu.cz/cz/>

Fotograf a Sex pro pokročilé

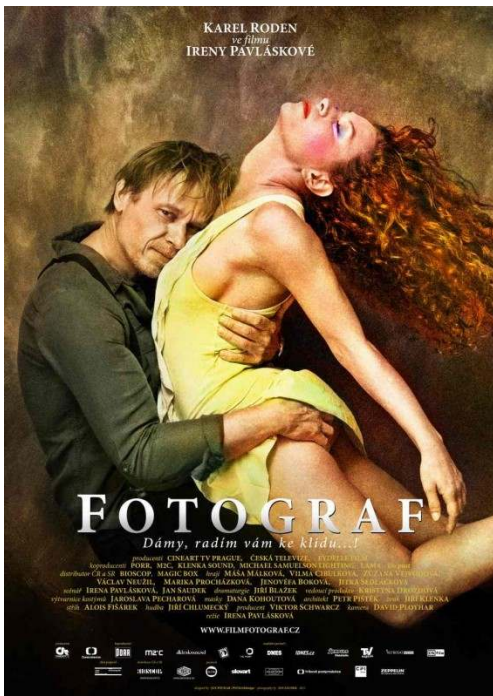
Aniž bychom to nějak zvlášť plánovali, během dvou týdnů jsme shodou okolností viděli 2x Karla Rodena ve dvou pro něj dost netypických rolích a v obou byl výborný.

Na Silvestra se nám náhodou podařilo sehnat lístky do Divadla Studio DVA (bývalé kino Blaník na Václavském náměstí) na hru Sex pro pokročilé, ve které hrají jediní dva herci - Jana Krausová a Karel Roden. Bylo totálně vyprodáno, zřejmě proto, že název je tak slibný, že? Nepředpokládali jsme ale, že se něco přiučíme. Bavili jsme se skvěle, poznali se v mnohých situacích a chtěli se sami sobě – neboť, vážení, většinu těch situací také vy doma prožíváte. A pak se najednou na řadu věcí díváte více z nadhledu. Ujišťuji vás, že totéž uděláte pak vy v rámci partnerského sebepoznání, až budete tuhle hru v divadle sledovat. Rozhodně doporučuji.

Sex pro pokročilé - autorka Michele Riml, česká premiéra 16. září 2014, délka představení 1 hod. a 20 min. bez přestávky, <http://www.studiodva.cz/sex-pro-pokrocile/sex-pro-pokrocile/>

Sobota 10. ledna Modřanský biograf, což je další malé kino, které v Praze dosud funguje. Kino má dost bohatou historii, o které si přečtete nejlépe na jeho www stránkách, mnohokrát v minulosti bylo poznamenáno nepřízní osudu, přesto (klobouk dolů před majiteli) stále žije. V předsáli si dáte Bernarda a něco malého k snědku a čekáte, cože to na vás uvnitř přichystali. Tentokrát je to film Fotograf volně inspirovaný osudy světoznámého fotografa Jan Saudka. To už asi nemusím nikomu vysvětlovat, o koho se jedná. Jedněmi zatracován, jinými obdivován, v každém případě ale fotograf ověnčený mnoha cenami z celého světa.

Karel Roden hraje Jana Saudka fantasticky. Karel Roden je PAN Herec. Ač nebylo pro něj i pro ostatní herce některé scény zrovna snadné natočit, výsledek je skvělý. Já vám pochopitelně nebudu vykládat děj, ale ujišťuji vás, že jsme byli dost překvapeni tím, o čem ten film jako celek vlastně je. Samozřejmě, že tam najdete ženy, jakožto hlavní objekt Saudkovy práce i života, ženy většinou obézní a svlečené, v nejrůznějších pozicích a sestavách - ano, tohle všechno čekáte, když se na film Fotograf vypravíte, najdete tam ale také šokující, psychologicky překvapivě komplikovaný a nečekaný příběh. Víte, já rozhodně nepatřím k lidem, kteří sledují VIP zprávy, čtou bulvár a denně sledují soukromý život celebrit – to vše považuji za ztrátu času – a právě proto, že soukromý život pana Saudka příliš neznám, tak by mě velmi zajímalo, nakolik ten film kopíruje jeho skutečný život a nakolik je to vymyšleno.

Fotograf - Česká republika, 2015, 133min., režie Irena Pavlasková, scénář Irena Pavlasková a Jan Saudek, hrají Karel Roden, Patrik Děrgel, Jitka Sedláčková, Máša Málková a další, premiéra 8. ledna 2015, <http://www.csfd.cz/film/370374-fotograf/>, <http://www.modranskybiograf.cz/>

O.H. 12.ledna 2015

Až se manžel vrátí.....

Několik rad pro ženy vdané i svobodné, pro manželky, milenky a partnerky, pro maminky, tetičky, pro babičky i prababičky, pro všechny dosud nejmenované pohlaví ženského - jednoduše pro ženy a dívky věku rozličného, neboť poučit se lze kdykoliv. Nikdy není pozdě prohlédnout, uvědomit si „co jsem ty dlouhé roky dělala špatně“ a začít úplně jinak. Váš partner to ocení a bohatě se vám to vrátí. Až se manžel vrátí....

Děti buďte zticha, přichází hlava rodiny !

1. Mějte připravené jídlo. Vaření si plánujte včas, třeba i den předem. Váš partner tak uvidí, že na něho myslíte a staráte se u něj. Většina mužů se domů vrací s prázdným žaludkem a dobré jídlo je součástí tolik potřebného vroucího přivítání.
2. Připravte se. Abyste byla svěží, až přijde, na čtvrt hodinku si odpočiňte. Naličte se, dejte si stuhu do vlasů a snažte se vypadat svěže, protože on byl celý den jen s lidmi unavenými prací. Jeho nudný den potřebuje jiskru a proto buďte veselá a zajímavá.
3. Uklidte nepořádek. Ještě než se manžel vrátí, projděte naposledy dům a posbírejte učebnice, hračky, papíry atd. Oprašte stoly. Váš manžel se bude cítit jako v ráji pořádku a odpočinku, což jistě udělá dobře i vám.
4. Připravte děti. Pokud máte malé děti, věnujte jim chvíli a umyjte jim ruce a obličej, učešte je a podle potřeby také převlékněte. Jsou to vaše malé poklady a dotvoří příjemnou atmosféru jeho návratu.
5. Minimalizujte hluk. V době jeho návratu vypněte pračku, vysavač. Přimějte k tichosti také děti. Buďte šťastná, že manžela vidíte, a přivítejte ho krásným úsměvem.
6. Co nesmíte: Nevítejte ho stížnostmi a problémy. Nereptejte, když přijde pozdě k jídlu. Uvědomte si, že ve srovnání s těžkostmi jeho pracovního dne jsou to jen maličkosti. Udělejte mu pohodlí – může se natáhnout do pohodlného křesla nebo si lehnout v ložnici. Naklepejte mu polštář a nabídněte se, že mu sundáte boty. Mějte vždy připravený teplý nebo studený nápoj. Pohlaďte ho tichým a příjemným hlasem. Dovolte mu odpočinout si a uklidnit se.
7. Naslouchejte mu. Jistě mu toho chcete mnoho říci, ale doba jeho návratu na to není nejvhodnější. Mluvit má první on. Na to nezapomínejte.
8. Večer přizpůsobte jemu. Nikdy si nestěžujte, když vás nevezme na večeri nebo za jinou příjemnou zábavou. Snažte se pochopit tíhu a strasti jeho světa a jeho potřebu odpočívání.

Zdroj : Středoškolská učebnice Hospodaření v domácnosti z 50. let 20. století, autor : Marie Kurková, foto <http://www.herstyle.cz/>

Vážené dámy, velectené čtenářky ! Já plně chápu, že byste teď potřebovaly někde najít článek „Až se manželka vrátí“ a ten poslat ke zveřejnění do redakce Novin z Turovky. Nu, jenže takový článek tady není. Pokud byste ho skutečně našly, včetně původního zdroje, který si pochopitelně pečlivě ověříme, pak vezte, že ho zcela jistě zveřejníme. Těšíme se na vaše příspěvky.

O.H. 27.ledna 2015

Sesbírané moudrosti

- * Neberte život příliš vážně, stejně z něho nevyváznete živí. Jiří Hruška - odposlechnuto
- * V životě nedělej nikdy z nikoho blba. Tím spíše, když sám za blba nikomu nechceš být. Jiří Hruška
- * Nemocí je bezpočet, zdraví je jen jedno. Finské přísloví
- * Smrt přece není zlá, to je jen chemické proces. Co mě na ní sere, že je to nafurt! Jiří Sovák

Turovka na mapách

Mapa Čech německého kartografa Jana Kryštofa Müllera z roku 1720 je krásná. Je velmi krásná. Patří k nejcennějším kartografickým dílům naší minulosti. Mít doma opravdu velký a dominantní prostor, asi bych

si tuhle mapu pověsil na zeď. Jde ale o největší starou mapu Čech a proto bych potřeboval zhruba 2,5m na šířku a 3m na výšku. Mapa byla vytvořena v měřítku 1:132000 a skládá se z 25 sekcí.

Oficiální povolení pro mapování Čech získal Müller 4. května 1712 v podobě císařského patentu a samotné mapování bylo zahájeno téhož roku v kraji Bechyňském. Mapování Čech bylo ukončeno v listopadu 1717 a mapy jednotlivých krajů byly poté předloženy krajským hejtmanům k

revizi. Müller se ale vydání svého obrovského díla bohužel nedožil, zemřel během příprav mapování Slezska 21.června 1721. Mapa Čech byla dokončena až roku následujícího.

Müllerova mapa Čech, na rozdíl od map starších, obsahuje již nejrůznější údaje o krajině Čech na počátku 18. století. Vznikla na základě vojenských, správních a hospodářských požadavků rakouské monarchie. Proto jsou na ní podrobně zakresleny kromě topografického obsahu (sídlá, vodstvo, schematicky reliéf a zeleň, komunikace) také zemědělské usedlosti, dnes již zaniklé osady, ale také mlýny, vinice, doly, hutě, sklárny a poštovní stanice.

Mapa je v rozích opatřena výzdobou (na obrázku vidíme pravý spodní roh) vyrytou podle předloh českého malíře Václava Vavřince Reinerera. Díky Reinererovu dílu patří Müllerova mapa k nejbohatěji a po výtvarné stránce nejkvalitněji zdobeným mapám 18.století. V levém horním rohu se nachází pohled na Karlův most a Pražský hrad, je zde vidět Staroměstská mostecká věž a část Hradčanského náměstí. Nad ním je zobrazeno Staroboleslavské paládium země České a sv.Václav v brnění a hermelínu, který svěřuje české země pod ochranu Panny Marie. Dále je zde anděl, který drží v levici korouhev s přemyslovskou orlicí a v pravici štít s týmž znakem.

Důležitou součástí mapy je rozdělení země na 12 krajů, které byly v roce 1714 vytvořeny z původních 14. Kartometricky byly získány jejich přibližné výměry. K mapě byl připojen přehledný list zvaný „compendium“ s přibližným měřítkem 1 : 649 180.

Turovku (resp. Turowku) najdeme na mapovém listu č. 19, byla tenkrát součástí kraje Bechyňského a čárkovaná čára je hranice mezi Čechami a Moravou.

Všetchna sídlá v okolí Turovky rozluštíte jistě bez jakýchkoliv problémů. Zajímavé je srovnání velikostí jednotlivých měst a vesnic tak, jak jsou zakresleny v mapě, tedy situace, která tu byla v roce 1720. Můžeme-li usuzovat alespoň z přibližné „přesnosti“ zakreslení, pak tu máme největší Jihlavu (symbol města je na

pravém okraji výřezu mapy vidět jen částečně), na druhém místě se umístily jednoznačně Počátky, pak je tu skupina menších, co do velikosti stejných lokalit (Třešť, Batelov, Horní Cerekev, Dolní Cerekev a Nový Rychnov) a vše ostatní je už stejné.

Rybníky jsou na mapě jinak, než bychom čekali. Na potoku z Turovky do Hřibčcí není dosud žádný, ani v Hřibčcí žádný rybník není. Skoro to vypadá, že je v mapě úplně špatně zakreslena samotná vesnice Hřibčcí. Srovnáme-li to se současnou situací, pak bychom možná v Müllerově mapě vytušili dnešní Samson, Hladov, jeden rybník v Cerekvi, nějaký velký u Bezděčína, současnosti zhruba odpovídá okolí Rymburga s Krčilem. Mohlo to v roce 1720 vypadat úplně jinak než dnes, spíše je ale třeba považovat Müllerovu mapu jen za hrubé zakreslení situace. Vážení badatelé! Pokud byste v Müllerově mapě rybníky a potoky rozluštili, uvítáme Vaše příspěvky k tomuto tématu v dalším vydání Novin z Turovky.

O.H. 11.února 2015

Zdroje : © Historický ústav AV ČR - <http://www.hiu.cas.cz> , <http://mapy.vugtk.cz/muller/index.php?rs=2>

Dědkovský bál

Pátek večer, leden to třicátý, lehce mrazivo, něco sněhu a v příjemně vytopené a novými okny vybavené Hospodě U Šimků se chystá tancovačka – ta dědkovská. Všichni jsou po celém pracovním týdnu velmi svěží (už jsem patrně postarší, protože ty páteční večery, to je opravdu krize) a tak potřebují, aby se kolečka trochu namazala a ona se pak přece jenom ještě roztočí a motor naskočí.

Dědci z Hříběcí nám letos předvedli 7 historických postav v neskutečně namíchané směsi. V sále se postupně objevili César (Milan Skokan), Rudolf II (Pavel Zadražil), Kat Mydlář (Martin Ficek), Abraham Lincoln (Jiří Šimek st.), Švejek (Zdeněk Nechvátal), Limonádový Joe (Jiří Borej) a Jiří Raška (Luboš Petrák). Pečlivá příprava udělala své - dědci tedy předváděli své postavy se značným zanícením a velmi dobře. Myšleno doslova neb nejprve hráli své historické postavy a později při tanci skutečně předváděli své vlastní postavy obnažené. Doufám, že se nikoho z těch 6 zbývajících nedotknu, když se zmíním pouze o osobě jediné (na víc ostatně ani není místo) - o Pavlovi Zadražilovi a jeho Rudolfu II. To byl skutečně excelentní výkon, skvěle nacvičené i s drobnými detaily a výborně zahrané. Pokud je skutečně pravda to, co mi říkal poté, že se to neučil podle filmu ale při práci z papíru, pak je neskutečné, že jsem v něm okamžitě viděl Jana Wericha, to ale ne kvůli určité bezvadnému kostýmu. Kvůli tomu, jak to zahrál. „Ó Adonai, proč trýzníš srdce mé!“,

Pavla Zadražila čeká herecká kariéra, on ale o tom ještě neví 😊

Výborně uváděl opět Matěj Kyncl, což se už stalo dobrým zvykem a tahle role mu sedí převelice. I přesto, že si letos jen narychlo odskočil od svých čerstvých rodičovských povinností, jeho vystoupení bylo právě tím velmi důležitým integrujícím prvkem celého představení.

To ještě ale není konec a zakončit to jen takto, to by bylo moc jednoduché a příliš fádní. Proto nějaká dobrá duše (té gratuluji velice!) přišla ještě na další nápad, který přidal tu správnou tečku. A srandy kopec byl tím pádem ještě větší. K sobě se dostaly postavy, které se historicky nikdy nikde nemohly setkat, v hříběcké hospodě k tomu ale došlo. No řekněte sami – už jste někdy viděli Rudolfa II., že by pomáhal Švejkovi na nohy?

Stručná rekapitulace nakonec: vstup za 120, tombola za 50, dámská volenka za 40, pivo za 22 – příjemné, ne? Hrála kapela Pepíno Band z Kutné Hory a to i v pozdějších hodinách muziku pro klasické tance, což vždy zvykem nebývá. Dámská volenka s cukrovím byla vtipná, někteří pánové se jí ovšem snažili uniknout nejrůznějšími způsoby a ušetřit tak svůj peníz, případně si vybrat jinou tanečnici - většinou to ale bylo marné.

V tombole se sešly ochranné pomůcky, malířské potřeby, maso (mňam), velmi dlouhá roláda (mňam), vynikající kremrole (velké mňam), ryby a další ceny. Všichni ovšem víme, jak je to dnes s přízní bohatých sponzorů a proto klobouk dolů nad tombolou vůbec. Nakonec – to byste třeba nevěřili, co radosti udělá Pražákovi pytel zrní!

Na závěr celé taškařice příběhly Mrákotínské baletky se svou spartakiádou a s úžasnou proměnou starých babek v upjatých zástěrách ve sličné krasavice s hlubokými výstřihy svých rajcovních červených šatů.

Sál nakonec zaplněn nebyl úplně a i když se volnými židlemi plnil stůl přímo nad našimi hlavami, bylo to možná pro návštěvníky celkově lepší, volnější – a uvolněnější. Ne tak ale asi pro organizátory akce, což trochu tuším. A tak jsem si opět, jako už mnohokrát v minulosti, říkal : „Co dělají vždy ten konkrétní večer ostatní obyvatelé Hříběcí? Co mají důležitého za práci? Co dělají pro ostatní? Proč se neprijdou podívat na to, co skupinka nadšenců vymyslí, ve svém volném čase nacvičí a pak zorganizuje?“ Ano, letos to bylo zrovna ve stejný termín jako školní pololetní prázdniny, ale jindy? Co jindy? Možná sledují svůj oblíbený televizní seriál na svém oblíbeném komerčním kanále. Možná nechtějí utratit za vstupné své groše. Možná si dalších 10 důvodů „proč zase nejít“ vymyslí snadno. V každém případě jsou ale někde zalezlí ve svých doupatech a to v jiné vesnici Hříběcí. Škoda.

O.H. 1. února 2015

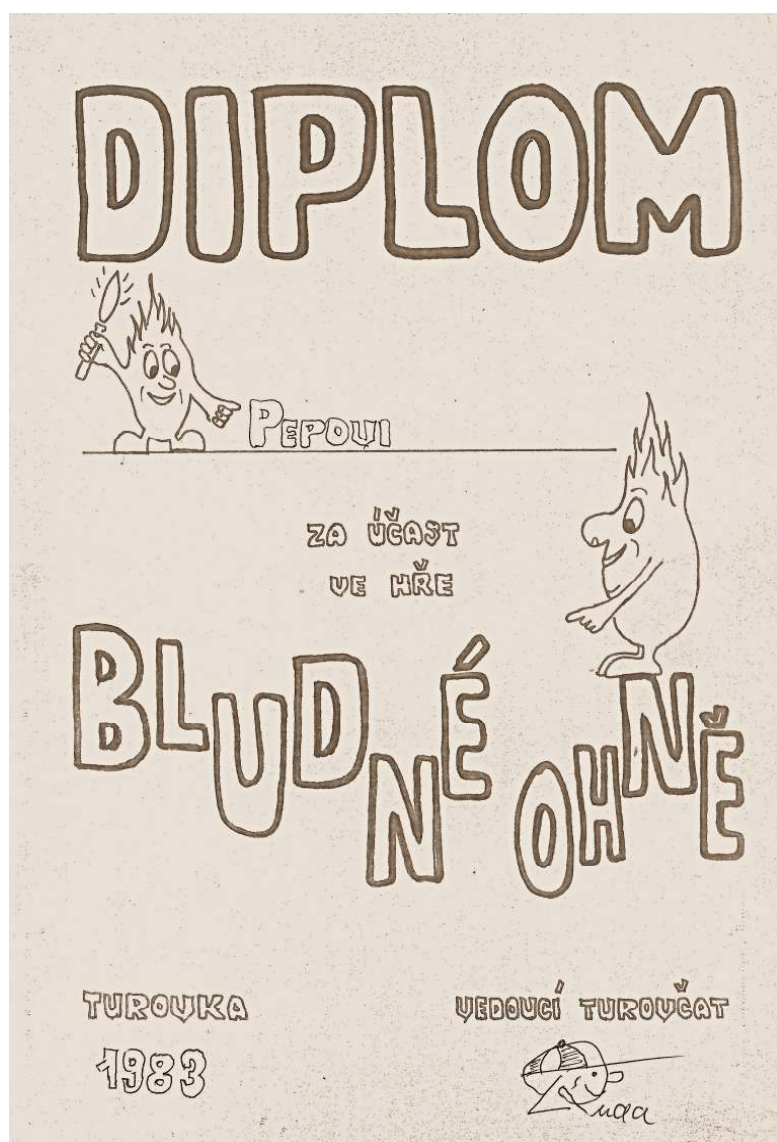

Turovčata – jak to všechno začalo....

Svět se mění rychle v čase,
než se člověk naděje,
přejdou léta v plné kráse,
však BOJOVKA tu stále je!

Byl jsem požádán redakcí Novin z Turovky, abych oprášil své vzpomínky na průkopnické začátky dnes již tradiční akce pro děti zvané „Turovčata“. Na plakátech zvoucích na poslední sobotní den prázdnin „Bojovka v Turovce“, kdy v odpoledních a nočních hodinách probíhá program pro děti, už jméno Turovčata nenajdete. Pamatují si jej staří účastníci, dnes ve věku čtyřicátníků, a jejich maminky, tatínkové a ostatní příbuzní, kteří je na prázdninovou zábavu pouštěli a následně poslouchali jejich zážitky.

Vraťme se tedy do doby, kdy to všechno vznikalo a proč. Psal se rok 1982, já byl turovecká naplavenina z Prahy už třináctým rokem, rodiče v roce 1969 koupili chalupu číslo 14 a celá moje rodina tento rekreační

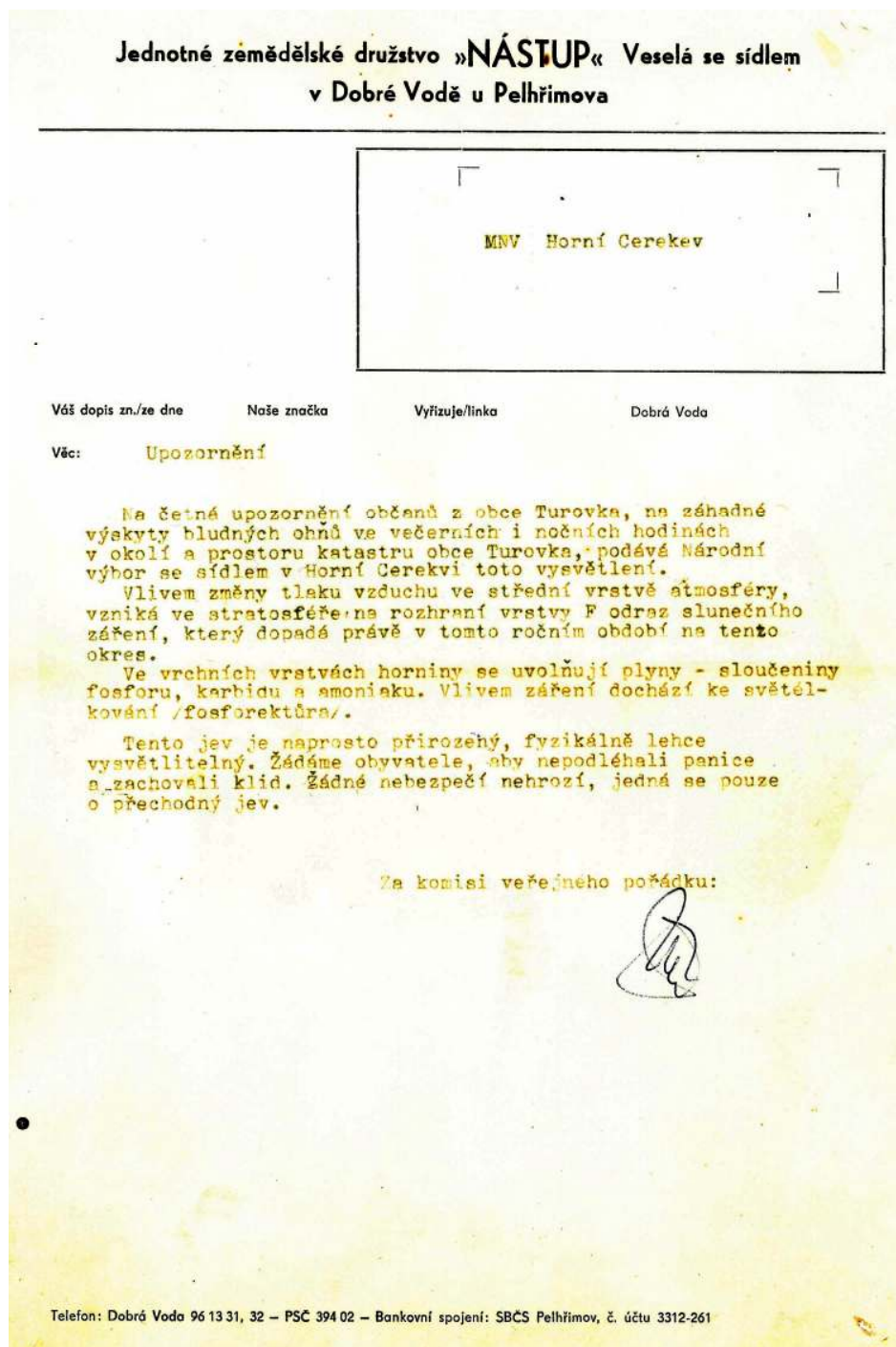
objekt zvelebovala vlastní prací. Trávil jsem tam víkendy a dovolené. V té době jsem byl šťastný otec dvou malých dětí a hraní si s nimi byla přirozená rodičovská zábava. Vesnice žije svým prázdninovým rytmem a děti ze všech chalup se samy od sebe sdružují, společně si povídají, hrají a občas se i nudí. A jak víte, nuda nudí – kdo si nehraje, zlobí a přijde do pekla! Je lepší udělat z čertíků andělky. A tak jsem začal vymýšlet různé jednoduché hry, společné pro všechny věkové kategorie prázdninových turoveckých dětí. Nejprve jen k vyplnění jejich volných chviliek, bez návaznosti na sebe. Postupně se však rodila myšlenka udělat delší a náročnější hry, malé dětské bojovky s pohádkovým a dobrodružným podtextem.

Jako dítě jsem prožil několik pionýrských táborů, ale tento druh prázdninového odpočinku mne moc nezaujal, bylo to více povinností než zábavy. Pár zkušeností s organizováním dětských akcí, výběrem her a různých taškařic jsem nabyl během svého šestiletého pracovního působení v Domě československých dětí na Pražském hradě, kde jsem zastával funkci

„univerzálního pracovníka“. Údržbář, skladník, nákupčí, řidič, technik, promítač filmů, herec i uklízečka. Nejznámější a nejžádanější program pro dětské návštěvníky v té době představovaly Purkrabské slavnosti pořádané každoročně před Vánoci. Kdo se jich zúčastnil, rád se vracel.

Turovecká bojovka vznikala postupně. V roce 1982 jsem s dětmi z celé vesnice hrál jednotlivé krátké hry. Ale bez partáka zajímavější děj udělat nelze. Jeden člověk všechno neuhlídá a nemůže být na několika místech naráz. Naštěstí kdo hledá, najde. A nemusel jsem hledat dlouho – přišel sám, mladý, pětadvacetiletý,

trampem zocelený místní domorodec Pepa Plešák. Chtěl osvěžit dlouhý den svých synovců a vyzkoušet jejich odvalu. Tak začala spolupráce s Pepou. Stal se prvním účinkujícím v první krátké noční hře pro děti. V maskáčích, pomalován barvami, ležel za velkým kamenem na kopci v lese, za nočního ticha promlouval démonickým hlasem k dětem a já se usmíval nad jejich užaslými výrazy.

Rok 1983 změnil celou strukturu bojovky roku osmdesát dva: připravil jsem scénář „příběhu o bludných ohních“ a vybral k němu hry. Nepamatuji si přesně, o čem děj byl, ale pamatuji si, jak jsme s Pepou a dětmi seděli u ohně na návsi, tma už skoro pohltila turoveckou oblohu. Najednou se na Plešákovice chalupě objevilo tyrkysově modré světlo a pomaloučku plulo, vznášelo se těsně podél zdi a stoupalo až nad střechu. Děti si ho hned nevšimly, s Pepou jsme se na sebe podívali a Pepa nenápadně navedl děti povídáním o bludných ohních právě tím směrem. Děti vyskočily a vyděšeně koukaly na tajemné světlo. To na chvíli zmizelo a vzápětí se znovu objevilo na střeše chalupy Jardy Svobody. Dva nejstarší kluci (ouha, už nevím kdo) se rozběhli vypátrat, co za tím vězí. Mezitím světlo zmizelo, kluci se s nepořízenou vraceli k ohni a světlo se drze objevilo na návsi nad rozestavěným domkem

stojícím ještě blíž k ohni. To bylo už hodně i pro ty hledající. Světlo bludných ohňů navštívilo ještě několik střech místních chalup, které stály v dohledu od ohniště, a zmizelo úplně. Druhý den věděla o bludných ohních celá Turovka. Na turoveckou nástěnku jsme vyvěsili oznámení pod hlavičkou místního „JZD Nástup, se sídlem ve Veselé“, aby lidé nepodléhali panice – jedná se přece o přirozený, fyzikálně zdůvodnitelný jev. Děti tomu moc nevěřily, zvláště ty, které ještě neuměly číst. Hezky jsme je nasměrovali do krásného světa představ, pohádek a příběhů, který má dětská dušička tak ráda. Hra o bludných ohních pokračovala v různých obměnách až do konce týdne a skončila šťastně, jak pohádky končí. Určitě vás zajímá, jak to bylo s tím bludným světlem, tajemně se pohybujícím po turoveckých střechách. Inu, JZD Nástup, se sídlem ve

Veselé, by bývalo mělo skoro pravdu, kdyby to tedy opravdu napsalo. Ano, byl to fyzikální jev. Můj bratr Vašek, zkušený pedagogický pracovník, zapálený pro takovéto druhy her, byl exaktní pokus onoho jevu: sám s baterkou obalenou modrým krepákem a připevněnou na dlouhé tyči vytvářel pohádkovou iluzi bludných ohňů.

V roce 1983 vznikla první sádrová medaile, diplom pro všechny účastníky letní hry a také turovecká vlajka pro všechny děti. Můj bratr Vašek nám ji namaloval. Nádhera, přes celou šířku plátka stál nápis TUROVČATA a okolo nápisu byly namalované poházené hlavičky kraviček s rohy (tur s růžky); pod každou hlavičkou pak bylo napsané jméno dítěte. Existuje fotografie této vlajky, já ji nemám. (Kdo snímek najdete, pošlete ho prosím do redakce, zveřejníme.) Vlajka se bohužel neuchovala, slavnostně přišla na svět a tajemně zmizela v čase nevím kam, snad ještě zůstává ve vzpomínkách těch, kteří na ní měli napsané své jméno.

Tradice bojovky začala v roce 1983 a prvními účinkujícími jsme byli já a Pepa. Hry netrvaly jeden sobotní (poslední sobotní) den prázdnin jako v současné době. Hra Turovčata 1983 trvala celý týden, každý den přicházela na řadu jiná hra, konaly se denní i noční bojovky, věnovali jsme se ručním pracím. V dalších ročnících jsme zakusili i stanování, spaní ve stanech nad Turovkou, poznávání Turovky, soutěže, sportovní závody a mnoho dalšího. Týden Turovčat končil sobotním karnevalem, masky musely být vyrobeny jen z přírodních materiálů, vše se hodnotilo, odměňovalo. Diskotéka a soutěže byly nejen pro děti, ale i pro dospělé. Už nevím, kolik letních sezón běžel „týden Turovčat“.

Děti nám postupně stárly do adolescentního věku a některé z nich už chtěly účinkovat. Nastala doba změn, přibývali účinkující i nové děti z okolních vesnic, toužící si projít turoveckou bojovku. Té by ale nebylo bez činnorodé práce a nadšení všech účinkujících, kteří si chtěli nebo znova a znova chtějí hrát. Děkuji všem, kteří se zúčastnili, děkuji všem, kteří vytrvali a stále pomáhají. Děkuji celé Turovce, je vskutku málo chalup, z nichž by nikdo na této akci neúčinkoval. Každý zúčastněný má určitou zásluhu a největší ti, kteří tomu opravdu dávali a ještě dnes dávají čas a kus svého srdce. Děkuji vám, Pepo, Míšo, Pavle W., Radku, Miluško, Katko a Honzo V., Holdo, Báro, Vladěno, Pavle S., Jiřino, Lado, Ondro, Jakube a spol. Poděkování dále patří holkám od kravína, omladině z Bělé, divadlu Akorát, Obecnímu úřadu HC a všem, jejichž jména už má hlava děravá zapoměla. Díky.

Zajímavosti o Turovčatech budou pokračovat i v dalším čísle a vyzývám všechny účinkující, které jsem jmenoval, i ty ostatní, vyzývám všechny, kteří bojovkou „jen prošli“, podělte se o své dětské i dospělácké zážitky, pošlete své příspěvky do redakce na e-mail noviny@turovka.cz. Vlastníte fotky z těchto akcí? Podělte se s ostatními, možná se i oni z dob svého dětského světa poznají. Děkuji Vám všem předem.

Ruda Vyvadil, 12.února 2015

Turovecká bojovka má své vlastní, velmi bohaté a obsažné stránky, za kterými je obrovské množství práce a tedy i času Pavla Winkelbauera: <http://www.turovka.webovka.eu/>.

Ze školních lavic a žákovských knížek

- * Jistý žák 3.ročníku je poprvé v keramické dílně a poslouchá paní „keramičku“, jak a co si může vyrobit. Pak se chvíli zamyslí a zeptá se: „A není to náhodou práce?“
- * Vyskloňuj přídavné jméno sychravý. Odpověď: “Já sychrám, ty sychráš,“
- * David trpí silným meteorismem. S ohledem na ostatní mu nedávejte nadýmovavá jídla.
- * Udeřil paní učitelku Sýkorovou, Novákovou a spolužáka Jaroslava!
- * Přinesla do školy DYMOGAM a vykourila celý učitelský sbor.
- * Hodnocení od učitelky : Čtení slabik – nezvládá, jenom hádá. Číslo 1 – nedaří se. Sčítání a odčítání do 4 – za 5. Sčítání a odčítání do 5 – za 4.
- * Omluvenka od rodiče : Omlouvám se, David nemá úkol, babička tomu nerozumí a já byla v práci. Děkuji za pochopení.

Trocha poezie nikoho nezabije

Rampouchy ledu na okenním vikýři
dotykem měsíce každý z nich cinká.
Silvestr půlnoc už bláznivě prohýřil
z vloček má polštář a na něm teď spinká.

Nafouklé čepice na sloupcích plotových
obloha ztěžklá je zásobou sněhu.
Dívám se do tmy a ticho mi odpoví
kde hledat lásku a kde najít něhu.

Medvědí pracny či vosích hnízd mlsání
skořice s hřebíčkem, likéru stopka.
Na bílé pláni jsou koleje od saní
jeden rok uplynul Co v novém mě potká?

Ráno se třásl ještě zimy chladem,
pak vyšlo slunce. A začalo zářit.
Dešťové zbytky zurčí dolů spádem
a Ty se ptáš. Jak se mi asi může dařit?

Ulice města oschnou záhy jistě
společně se slzami voda zmizí.
Dál budu stát na tom samém místě
bez Tebe v kraji mi náhle cizím.

Z jednoho století uběhly teprve
čtvrtiny tři. Zbývá nám jedna celá!
Toliko času Já postě jak poprvé
zoufám, že boží běh nepředělám.

(P.H. 15.3.2005 dopoledne, při maminciných nedožitych
pětasedmdesátinách – a hle, dalších deset let uplynulo)

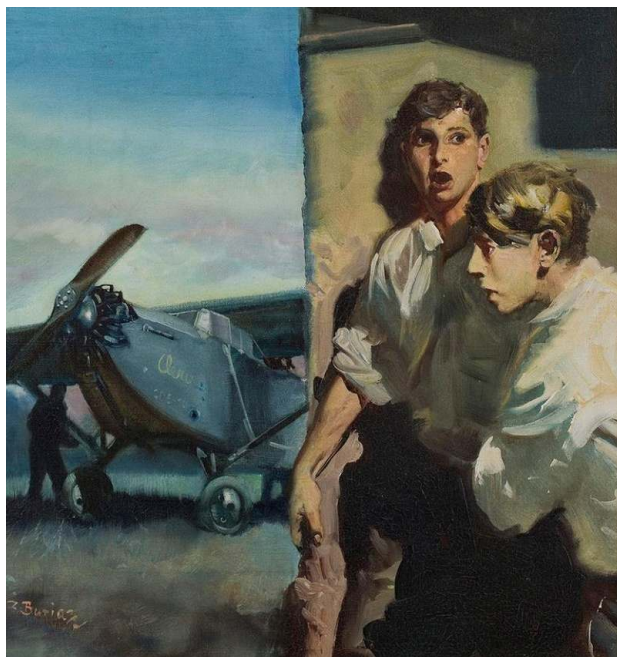
foto O.H. 14. ledna 2006

Pražské okénko aneb Až na konec světa, minimálně alespoň do Plzně

Dálky, dobrodružství tahle výstava zaujala především kluky všeho věku, ale nepohrdla jí jistě ani mnohá děvčata, i ona někdy přečetla nebo prolistovala knížky, jejichž některé obálky, kresby a obrázky jsou zde k vidění, a seznámila se takto s Mistrem ...

Řeč je o Zdeňku Burianovi, vskutku geniálním malíři a ilustrátorovi, vůbec se nechce věřit tomu, že za svého života se v rámci nemnohých cest do zahraničí nedostal vlastně mimo Evropu! Ovlivnil řadu následovníků, jeho kvašová technika je dodnes nepřekonatelná, ve spolupráci s docentem Augustou nám ztvárnil a představil prehistorický svět, za což sklídl uznání i ocenění celosvětově, ilustroval ohromné množství knih, časopiseckých povídek, vytvořil knižní obálky. V pražském Museu Kampa byly k vidění jen některé. Jakkoli většinou známé, až i důvěrně, jako třeba ta k Foglarovým „Hochům od Bobří řeky“ s motivem skládaného skautského slibu, není prostě nad to si je prohlédnout znovu, tentokrát v originále a ne ve zmenšené a reprodukované verzi, vždyť těch detailů, které jinak běžně uniknou, je až neskutečné, do jakých sebemenších podrobností je vše vyvedeno! Méně známou obálkou byla ta, jež se stala pozvánkou na plakátech, pocházející z knížky J. Meduly „Pozor, Tome, špioni“ z roku 1936, nu a mezi těmito dvěma póly autoři jako Havlasa, Rosůlek, Kosina, Čečetka, Grey, White, Reid, Fleming, London, Campbell a Verne, čili lákové tituly „Královské dobrodružství“, „Mezi dvěma bajonety“, „Poklady dobrodruhů“, „Mexická císařovna“, „Zákoník západu“, „Divoký kaňon“, „Lovci skalpů“, „Ztracená karavana“, „Mluvící bubny“ a další. Obecně se o tom žánru hovoří jako o pokleslém a brakovém, je tak nazýván i ve výstavním katalogu a na průvodním panelu, ale což už tihle dospěláci a kurátoři opravdu tolik zestárlí a zapomněli? Tak či tak, obrazy jsou jedinečné, o tom sporu není.

Ale budiž, přejděme k tomu naprosto serióznímu – cyklu 4 děl „Země a lidé“, skládajícímu se ze čtyř kompozic, „Maori“, „Indiánský náčelník“, „Indiánka z Chaca“ a „Indián z Mataco“. Či k jiným plátnům,

jako je „Skliceň růží v Bulharsku“ (1937), „Pod kamčatskými horami“ (1940), „Na amazonském veletoku“ (1934), „Na Sumatře“ (1935), „Gejzír Waikite na Novém Zélandu“ (1936), „Sprašová krajina v severozápadní Číně“ (1938), „Z francouzské Indočíny“ (1940), „Jihoanglická krajina-Sussex (1939), z pozdějšího – a kritikou vesměs hodnoceného jako vrcholného – období pak třeba „Chudí mají písně (Mexičani)“ z roku 1959 či „Helgoland“ z roku 1957 A co sugestivní „V objetí siamského hroznýše“ s vše vypovídajícím názvem, tempera na papíře pro časopis Malý čtenář v roce 1934 nebo až mysteriózní „Svědění“ znázorňující spisovatele za stolem, nad nímž se vznášejí jeho představy, sny, vzpomínky, olej na dřevěné desce také ze třicátých let?

Na malém prostoru návštěvníka obklopovaly dálky, dobrodružství, exotika, nebezpečí to nebezpečí, tak jak jste se už podruhé, potřeťi vpjeli očima do těch sugestivních olejů, bylo i zcela reálné, minimálně toho druhu, že po návratu domů sáhnete ihned do knihovny, zajdete na půdu či proberete zabalené, dávno odložené krabice. A usednete do křesla

V roce 2000 byla po malíři Zdeňku Burianovi pojmenována planetka číslo 7867, tak jako ona v dále vytrvale září, bude pro další a další generace zářit nesmrtelný odkaz Mistra.

Až na konec světa – Z. Burian, výstava - Museum Kampa, Praha, prosinec 2014 - únor 2015, <http://www.museumkampa.cz/>

P.H. 16.února 2015

Koncert Ricka Wakemana

Konečně! I když se v rámci koncertů britské artrockové legendy Yes již dvakrát na českých pódii objevil, samostatně se svým autorským programem potěšil jen nedalekou, leč dnes už zahraniční Bratislavu. Až tedy letos. A jakoby odškodnění za ta léta čekání – nejprve v Plzni, snad v nějaké spojitosti s jejím letošním prohlášením za evropské město kultury?, a dva dny poté v Olomouci. Již jen vzhledem k dostupnosti západočeské metropole zvolili Pražané většinou jako cíl své pouti za geniálním skladatelem a fenomenálním hráčem na klavésové nástroje město piva.

Začátek byl stanoven na 20. hodinu a obecenstvo čekalo na příchod protagonisty na scénu jen onu příslovečnou akademickou čtvrt hodinku. Mimochodem, kdo hledal baterie nástrojů, jak je pamatujeme třeba z vnitřku rozkládacího debutového alba „The Six Wives Of Henry VIII.“ z roku 1973, byl překvapen, na decentně nasvíceném pódium se nacházelo jen černé křídlo Petrof a syntetizer Korg. Wakeman vystoupil ze zákulisí, pozdravil natěšené publikum, usedl za „grand piano“ a odstartoval vše „Králem Artušem“, letos přesně čtyřicet let starým. Následně zmínil spolupráci na albech jiných rockových velikanů, od nichž dostával při podílení se na jejich nahrávkách vždy absolutní volnost, jak od Davida Bowieho v předvedené „Life On Mars?“, tak od Cata Stevense a celosvětově hitové „Morning Has Broken“. Mezi tyto dvě skladby z první poloviny sedmdesátých let zařadil novější a odlehčenou „Cirque Surreal“, zkomponovanou pro skutečný cirkus. Nemohly pochopitelně chybět jeho „ženy“, kterých měl dle svých slov obdobně jako Jindřich také hodně, na rozdíl od panovníka se on však jich vždy zbavoval nepoměrně pracněji a z pohledu financí daleko daleko nákladněji. Propojil Kateřinu Aragonskou a Howardovou, přičemž jako u většiny ostatních věcí zmínil skutečnost, že posluchači uslyší původně komponované verze, tedy nikoli finálně upravené a pro doprovázející nástroje aranžované skladby, známé z gramofonových desek. Pak podkreslený playback suplující chybějící symfonický orchestr, a rozmáchnutý „Tanec tisíce světél“, čili „Dance Of Thousand Lights“. Pochválil ke koncertu poskytnutý nástroj, sám prý má ve svém domácím nahrávacím studiu také právě křídlo značky Petrof – a předvedl na něm další z nezapomenutelných kompozic, inspirovanou Vernovým románem Cesta do středu země. A pak

foto.parson@gmail.com

jíž přešel k syntezátoru, přepnul modus na imitaci chrámových varhan a – tušíte správně – veledůstojná „Jane Seymour“ jako další z pohnutých osudů.

Vzhledem ke stopáži jednotlivých kusů se šlo do finále, byla logicky připomenuta spolupráce s kapelou Yes a jejím frontmanem Ionem Andersonem, opět v propojeném celku dvou jinak zpívaných čísel „And You And I“ a „Wonderous Stories“, pro pamětníky a znalce bylo skutečně zvláštní slyšet takto jen v instrumentální verzi, bez

1 Elizabethan Rock Make Me A Woman	(Rondor Music London Ltd)	Produced by Rick Wakeman	Keyboards	Rick Wakeman
2 Catherine of Aragon A Crying Heart - Part One	(Rondor Music London Ltd)		Live Bass and Overdubbed Guitars	Davy Paton
Jane Seymour A Crying Heart - Part Two	(Edward Kassner Music Ltd)		Drums and Percussion	Tony Fernandez
Catherine Howard	(Rondor Music London Ltd)		Vocals and Percussion	Ashley Holt
3 The Realisation The Prisoner	(Rondor Music London Ltd)	Live Engineering	Ian Barfoot	
4 King Arthur Guinevere	(Rondor Music London Ltd)	Studio Engineering and Mixing	Stuart Sawney	
Lancelot and The Black Knight The Last Battle	(Rondor Music London Ltd)	Additional Recording	Bajonor Studios on Isle of Man	
		Stage Crew	Ian Barfoot, Chris Ransom, Stuart Sawney	
		Equipment	Korg, Celestion, Kurzweil, Eusonia	
		Web Site	www.rwcc.com	
		Design & Artwork	D & H Hommage GmbH	

Andersonova vokálu, velmi silný zážitek! A jako poslední, vzpomínka na léta hráčských studií, kdy mu profesor zadával zpracovat materiál známých autorů v duchu rukopisu jiných skladatelů – nejprve tedy beatlovské „Help“ ve vlastním aranžmá, plném typických kráslicích kudrlinek a ozdob, nikoli však přebytečných, naprosto funkčních, a jako poslední „Eleanor Rigby“ tak, jak by ji mohl pojmout jeho nejoblíbenější „composer“ Sergej Prokofjev. Dokonalé, fascinující.

Přítomní v sále však ani po tomto úchvatném vygradování večera nemohli nechat Mistra odejít, takže postupně dva přídávky – „Merlin The Magician“ z již zmiňovaného „Artuše“ a „Meeting“ z alba z roku 1989, na němž se tehdy po letech odluky znovu sešel s jádrem skupiny Yes, konkrétně pány Andersonem, Brufordem a Howem. Fantastické a pro letité fanoušky skutečně jako z říše snů, zvláště když se legendární virtuoz rychle v šatně převléknul do civilu a vyšel ke svým věrným, chtělo by se až říci „rytířům kulatého stolu“, podepisovat, fotografovat se, krátce pohovořit. Opravdový král!

P.H. 23. února 2015

Rick Wakeman, klávesový mág, geniální hudebník. Co víc dodat? Těžko se popisují dojmy z koncertu nebo to, jak jeho hudba působí. Objektivní být neumím, neboť on je jedním z mála hudebníků, na jehož koncert pojedou a vzdálenost nehraje roli. Osud byl příznivý a poslal mi ho do Plzně.

Album The Six Wives Of The Henry VIII bylo mé první setkání s tímhle hudebním králem. Králem proto, že pokud existují minulé životy, on jím zcela jistě byl. Některé jeho skladby jsou z časů krále Artuše, Jindřicha VIII. Wakeman dokáže hudbou dokonale vyjádřit atmosféru té doby, člověk je najednou účastníkem dějů dávno minulých a v tom je kouzlo jeho tvorby. Schopnost něco předat, napojit posluchače na své sny, zprostředkovat jim ten zážitek. Stačí zavřít oči a vidíte Jindřicha VIII., všechny jeho ženy, krále Artuše, lady Ginevru, Merlinu. Zapomenete na čas, prostor a v tom „filmu“, který se Vám přehrává, nejste jen divák, jste jeho součástí.....

Na některé citové zážitky slova nestačí, tak snad jen malé doporučení, poslechněte si ho.

Alena Hamerníková 25. února 2015

Společenská rubrika

I ti, kteří se nezajímají o lední hokej, potažmo sport vůbec, mají jakési povědomí o propojení jména Jarda s číslem 68. Pravda, Jágr je Jaromír, a zdatně pohání na ledě hokejkou černý puk, zatímco v Turovce máme Jaroslava, který pro změnu neméně zručně vládne všemu domácímu i hospodářskému náčiní. Máme je rádi a obdivujeme je oba, na oba jsme také stejně hrdí. A to číslo? Jaroslave, vše nejlepší k narozeninám!

Hřiště Hříběcí

Do minulého čísla se nám už nevešel ani kratičký článek o aktivitách party starající se o sportovní a kulturní program hřiště v Hříběcí. Díky zimní přestávce, věříme, že jen pro veřejnost, zatímco tamní organizovaní muži i ženy jistě na novou fotbalovou sezonu trénují bez pauzy dál, však nyní přinášené stručné shrnutí loňského roku bude o to aktuálnější. Areál se návštěvníkům otevře již jen za pár týdnů.

Ovšem zatímco přichází náhodní i stálí zaregistrojí ruch pod lesem na kraji obce pod silničkou vedoucí do Turovky až s posledním dubnovým večerem, kdy vzplane mohutná hranice s nějakou tou čarodějnicí na jejím vrcholu, pro zmiňovanou skupinu dobrovolníků vše začíná o několik týdnů dříve, a to bez ohledu na počasí momentální i předpovídané. Vždyť je potřeba toho v předstihu tolik zajistit. A tak se po vygruntování klubovny sloužící i jako menší společenská místnost, výčep či promítací sál, zatím tedy sice pouze s televizorem, zato s docela širokou škálou nabízených programů, a šaten pro hráče a rozhodčí, snášejí z podkrovních prostor a v nich šikovně a vynalézavě vybudovaných úchyťů, regálů a polic prkna, desky, k

nim potom lavice, dřevěné i kovové židle ze zazimované maringotky, a připravuje se jak kryté podium pro hudební akce, tak prostorný parket pod ním, přístřešek se sezením pro dobrou stovku lidí, včetně udírny a polní kuchyně, a jak postupující jaro povoluje, i sezení venkovní, lavičky a stolky.

Pochopitelně, obnovit provoz po dlouhé a tuhé zimě neznamená jen otočit kohoutkem a pustit vodu či sepnout jistič elektrického proudu a nastartovat lednici a pípu. Revizí a opravami procházejí nejen všechny obvody, ale i střecha, komín, kamna v klubovně, okna, dřevěné trámy, vzpěry, jednotlivé latě, izolace, obložení. A na závěr i samotná hudební aparatura.

A teprve když toto vše je hotovo, může se začít s běžnou prací a agendou. Takže na jedné straně vzhůru do lesa pro soušky a vybrané, pro pokácení povolené stromy, na straně druhé vyhotovit nákupní seznam a zajistit postupně potraviny. S tím souvisí mytí a příprava sklenic, hrnků, talířů, pánví, hrnců a nádobí vůbec. A dřevo mezitím natanané? Řezat, štípat, rovnat, ukládat, vršit hranici, nějaké ty třísky na zátop a klestí zase

semhle stranou. Ba, spousta práce, starostí, námahy a hodin z vlastního volného času, a to během vlastně celé sezony, průběžně je třeba uklízet, nejen kvůli fotbalistům sekat trávu, doplňovat zásoby

Výsledek? Jim určitě stojí za to a všem návštěvníkům posléze od května do poloviny října samozřejmě také. Vždyť loni po tradičním zahajovacím pálení – a jsme u těch konkrétních akcí – následovaly : pouťový fotbalový turnaj spojený s taneční zábavou, hudební koncert oblíbené kapely Karel a my, turnaj mužů v kopané, obdobná premiéra v ženském podání, koncert country skupiny Otisk Krom toho bylo otevřeno vždy o pátcích a sobotách, což ocenili i chataři a chalupáři, zvláště ti uondaní putující pěšmo po trase Cerekev/Hřiběcí zastávka – Turovka, jaká slast na hodinu sednout a mezi známými tvářemi po týdnu v klidu pohovořit, svlažit hrdlo pivem či kofolou, přikousnout utopence v domácím řízném nálevu, občas něco z udírny či grilu a před pokračováním v cestě ještě kafičko s tatrancou nebo od místních na ochutnání doneseným závinem. To se pak člověk ani tím tmavým lesem do kopce k Turovce nebojí jít, myšlenky jsou krásné a vzletné a chmury pracovního týdne tytam.

Prostě, hřiště je báječné místo a jistě i letos bude častým cílem našich vycházek a punktem setkávání. A na závěr? Sluší se vyjmenovat ty, kteří o nezadrhávající se chod celoročně pečují : Michal Hurda, Irča a Pavel Kroupovi, bratři Venkrbcové, Iveta Vařečková, Láďa Smejkal, Petr Jiráček, Štěpánka Musilová, Jiří Vařečka, členové fotbalových týmů. Snad jsem nikoho zásadního neopominul, pokud ano, nechť mi to dotyčný jako přespolnímu, byť pravidelnému hostu, promine.

Tak co Hřiběčáci? Určitě se letos všichni přijdete podívat na hřiště a to nejenom jednou. Mám pravdu?

P.H. 24. února 2015, foto archiv hřiběčského hřiště

Nad dopisy čtenářů

> Předmět: Úžas

Ano, Mistře, označení předmětu e-mailu nejlépe odráží mé vnitřní hnutí nastavší při četbě turovského plátu! Nikdy by mě nenapadlo, že bych dočetl do konce a s chutí články na témata, jež mě zajímají okrajově až vůbec! Ech, jak jsem se mýlil! Hltám každý řádek! Slovem - ojedinělý počin. To vše bez keců, bez lichotek, i literárně-vědní odůvodnění mohu podat. S kloboukem sňatým, Pavel.

No, o fotbalu, byť ženském, a o výlovu, byť rybím, bych normálně nečetl, leč Tvá poetičnost, nadsázka, zasvěcenost, postřeh, jakož i lyričnost mě přiměly přehodnotit své dosavadní pojetí života. Vlastně ses původně nepochlubil, že téměř všechny texty pocházejí od Tebe, a pak vidím samé P.H.! velmi uspokojivé!

Pavel Machač, FF UK Praha

Tak tyhle NOVINY byly pro mě opravdu milým vánočním překvapením! Je totiž něco jiného číst noviny a NOVINY, vidět na fotkách známé tváře a důvěrně známá místa, připomenout si, co se kolem nás dělo... Pro mě jako člověka, který se rád "hrabe" v dávné minulosti nejen svého rodu, ale i naší vesnice a okolí, bylo lahůdkou "historické okénko". Bohulibý počin, tyhle NOVINY, jen tak dál, držím palce!

Marta Volcová, Martínkův mlýn, Hřiběcí

Vážená redakce Novin z Turovky, zasílám Vám řešení hádanek z 1.čísle. Chválím nejenom za něco trošku jiného než tradiční luštění, ale i zajímavé a vtipné počteníčko. Jen tak dál 😊

Křížovka s tajenkou: "...než vzpomínat v bídě na chvíle štěstí." - skryvačky: Pacov, Telč, Křeč, Dobrá Voda - sloučenka: Batelov - hřebenovka : Křemešník - spojené roháčky: Zajíček - přesmyčky: Jihlávka, Kamenice nad Lipou, Horní Cerekev - záměnka: Popelín ? Vlčetín ? (Vlčice ?)

Jitka Nárovcová, Praha

Vážená čtenářko, za pochvalu děkujeme, stejně jako za zaslouženou tajenku křížovky a řešení hádanek, u nichž jen ta sloučenka nešla a v případě hřebenovky jste přehlédla ještě jedno místo na spodku hřebínku, což byla ale z naší strany taková trochu skryvačka Odměna Vás nemine, zachovejte nám přízeň!

Co si dneska ukuchíme? Něco netradičního – marinované vepřové jazyky!

Co budeme potřebovat?

Na 2 vepřové jazyky je potřeba připravit marinádu z těchto surovin a v tomto množství:

- * 4 lžíce sójové omáčky
- * 2 lžíce bílého vína
- * 2 lžíce vody
- * ½ lžičky soli
- * 1 lžička cukru moučka
- * 2 stroužky česneku
- * 1 lžička octa (nejlépe jablečného)
- * špetka mletého bílého pepře
- * na špičku nože cayenského pepře nebo chilli koření
- * 2 lžičky olivového oleje
- * jarní cibulka nebo zelené části pórku

A jak na to?

Jazyky uvaříme v osolené vodě do měkka a ještě za tepla oloupeme. V nádobě dobře rozmícháme všechny ingredience do marinády, kromě cibulky. Cibulku (nebo pórek) nakrájíme nadrobno a jemně vmícháme na závěr. Jazyky narovnáme do malé nádobky s víčkem tak, aby tam byly co nejtěsněji a marináda je obklopila celé. Pak jazyky marinádou přelijeme a necháme je marinovat alespoň 2-3 dny v lednici. Pokud bychom

chtěli proces urychlit nebo docílit výraznější chuti, tak po vychladnutí jazyky najemno nakrájíme, vrátíme zpět do marinády a necháme uležet alespoň 1 další den. Podáváme přelité marinádou s bílým pečivem a zeleninovým salátem a to většinou jako studený předkrm. A k tomu si samozřejmě dáme suché bílé víno.

Pokud by vás cokoliv zajímalo a to nejenom k tomuto receptu, pište na recepty@turovka.cz

TUROVÁČEK

Myši

Cupy dupy do chalupy
proklouzla nám myš.
Protáhla se pode prahem,
já teď mám být jejím vrahem?
Ano, to si piš!

Od minule mám granule,
sypu hromádku.
Růžová bonboniéra,
papá myšák otec, dcera
zahánějí hládku.

To jsou, páni!, věci k mání,
libují si myši.
Žaludky mají azbestové,
přisypu granulky nové,
abych jim hlad ztišil.

Další kousky, smích pod fousky,
jen nám přidej, pane!
Odpusť, že jsme se ti smáli,
břich se nám však nepropálí,
nic se nám nestane!

Co já s nimi? Konec zimy
stále v nedohlednu.
Granuli už nemám žádnou,
myši dál v chalupě vládnou,
raděj kotvu zvednu

P.H., foto <http://vtm.e15.cz/>

Jednoduchý příklad z učebnice matematiky pro 5.ročník základních škol

Na modré farmě mají kozy, husy a 55 ovcí. Na rudé farmě mají 10 krocanů, ovce a kozy. Polovina ovcí a půl ovce na modré farmě je stejná jako počet koz. Počet hus na modré farmě je stejný jako polovina koz. Na rudé farmě je počet koz stejný jako polovina počtu jejich ovcí. Když na rudé farmě vynásobíme počet ovcí počtem krocanů, vyjde nám číslo 500.

- Kolik koz, ovcí, hus a krocanů je na modré farmě a kolik na rudé?
- Kolik nohou všech zvířat je na rudé farmě?
- Kolik nohou budou mít ovce a husy na modré farmě, jestliže modrá farma odkoupí od rudé farmy polovinu počtu ovcí?
- Na které farmě je více křídel? O kolik?
- Kolik bude na rudé farmě kůzlat, jestliže polovina jejich koz a půl kozy porodí každá dvě kůzлата?

Převzato z učebnice Matematika pro 5.ročník základní školy, nakladatelství Fraus, Plzeň 2011

Jak Tolja s Ludíkem hledali klíč

Určitě už jste je někdy potkali, vy, milé děti, i vy, milí dospěláci. Koho? Inu, malé Třebešiky, Tolju a Ludíka. Cože, vy nevíte, kdo to je? Tak to jste je opravdu přehlédli, musíte se příště pořádně dívat.

Tolja s Ludíkem žijí spolu na kopci Třebešíně již nějakou dobu. Jsou zvědaví, zvidaví, věčně hladoví a skoro pořád se usmívají. Ludík se umí občas i zamračit nebo dokonce breknout, ale naštěstí má k tomu důvod jen málokdy a on nic nedělá jen tak bezdůvodně.

Ludík má svou malou postýlku, která navíc i jemu už je malá, Tolja žádný pelíšek nemá, protože on ani nespí. Tedy, Ludík toho také moc nenaspí, ale postýlku si raději pořídil.

Tihle dva braši si užili vánočních dárků, nacpali se rohlíčky, štrúdlm a cukrovím vůbec, zadýmali vzduch těmi nejvydatnějšími františky a začali nyní přeci jen pokukovat po jaru. Jaro je nejkrásnější, není takové horko, dá se hopsat venku, přivonět ke kyticím, jezdit na motorce nebo se jen tak vyvalovat na sluníčku. Jaro je prostě prima!

Jenže jaro ne a ne přijít. Přiletěl strakapoud, zařukal na větev akátu, ale jaro se nehlásí. Kočka Mína už je také mrzutá, tlapičky ji studí od věčného sněhu, který se střídavě mění ve studenou vodu, pak neméně chladivý led a ten je zas přikrytý novými centimetry toho otravného poprašku. Králíci by chtěli čerstvou travu, sýkorky uložit vajíčka do skrýše v kmeni staré hrušky a hloupý pejsek Archie aspoň honit odrazy paprsků slunce po dvoře.

Jenže jaro nikde. Kampak jste, vy popletení Třebešici, schovali od jara klíč? Ještě na podzim jste ho ukládali, aby ho paní Zima neuchvátila, tak kdepak je, vzpomeňte honem!

„Ach, to jsme trumberové“, říkají si Tolja s Ludíkem a mocně přemýšlejí. Ludík se soustředí, to takhle svraští čelo, semkne ústa do úzké čárky a upřeně se dívá někam stranou, pak mrkne na obrázek pradědečka na stěně, něco zabrumlá, šibalsky se usměje, odfrkne, už asi ví. No bodejť, do krmítka k ptáčkům ho schovali, když jim tam připravovali první sypání

Tak honem běží oba ke krmítku a koukají na to nadělení. To je ale spoušť, kdo tu má něco najít? Nu, zima byla pořádně dlouhá, tak to bylo samé sýkorek pokřikování :

„Trochu máčku do zobáčku!“

a nebo zas : „Moje, moje, kousek loje!“

a do toho černý kosák s paničkou : „Taky kokosu, dáme si do nosu“, a pěnkavy a vrabčáci a no, do nosu si dali, někdy nastala opravdu pěkná tahanice, že už Mína ty hamounky a nedočkavce musela rozhánět. To pak lítala pírká a chlupy, máček, slunečnicová semínka i zrnka prosa a všude okolo byl nepořádek. Jak teď jen v tom všem zmatku najít od jara klíč?

A havran sedí u sousedů v koruně habru, z výšky se na to dívá a směje se a lebedí si, kdepak teplo, jen ať ještě mrzne a fouká. „Ty jeden klabane, už abys byl pryč i s tím habrem“, myslí si Ludík, ale nahlas raději neřekne nic, poněvadž havran je zatím silnější a habr je pořád lepší stojící, než aby nám ležel napříč zahradou.

Naštěstí je tu moudrá sojka. Té se Třebešici něco jídla nanosili. Taky dvě hrdličky – už se chtějí cukrovat a to se v zimě vážně neprovádí dobře. A žluna, touhle dobou už jí přece Mína obvykle čechrá žlutozelené peří. Je nejvyšší čas.

Velcí i malí, všichni se dali do hledání. Klep, klep, ozývá se z dutin stromů, ťuk, ťuk, pátrá moudivláček v krmítku, šust, šust pod listy bergenií, hraby hrab ve zbytcích sněhu pomíchaných s rozházenými semínky.

Mína sedí na okně, zálibně na to pohlíží, spokojeně přede, pohazuje ocáskem a ptáčkům tak naznačuje, kde se všude ještě mají koukat. A potom, ... uuuuff, to je námaha, kos zobákem zajede do polehlé trávy a zrovinka něco táhne, je to ořechová skořápka?, Mína zpozorní, nebo snad první žížala?, to je, safra, dřina, kos vzdychá

a funí, tahá, hele, vždyť je to ten klíč! V jedné z těch četných zimních pranic u krmítka ho shodili na zem a těžký sníh pak všechno schoval.

To je radosti. Tolja s Ludíkem si berou klíč a honem honem jaru otevírají. Ptáčci zpívají, Mína si olizuje tlapky a havran zlostně mávne křídlem. Na trávníku první krokus zvedne hlavu a ten krásný čas je tu.

Ludík s Toljou zvědavě nahlíží do zahrady

P.H.

Paddington

Je to už pěkná řádka let, co se neprostupným pralesem v nejtemnějším Peru probíjela britská expedice. Byla to docela malá výprava, krom toho nejnútnejšího vybavení, zásob, piana a podlahových hodin s sebou nenesla vlastně nic, jejím cílem nebylo do pralesa něco přinést, nýbrž si z něj odnést, exempláře zvěře, živé či mrtvé, trofeje, kůže a pak najednou, zcela nečekaně, narazila na medvěda, celou rodinku! Všichni se pomalu začali loučit se životem, ale huňáci byli dobráci, nikomu nechtěli ublížit, jen si vše prohlíželi, byli ohromně zvědaví. A také učenliví, takže když se s nimi vedoucí oné expedice, mimochodem velice rozumný humánní člověk, skamarádil, vzali ho k sobě do příbytku. On je během krátké doby naučil anglicky, vyprávěl jim o dalekém Londýně, pomohl jim zdokonalit stroj na výrobu marmelády. A když přišel čas rozloučení, pozval je do toho svého města, kde jsou všichni k návštěvám vlídní a vstřícní, a kde v případě potřeby každý najde svůj druhý domov.

Chlupáči, byli to strýc Pastuzo a teta Lucy s malým medvědíkem, kterého se kdysi ujali po smrti jeho rodičů, však v Peru žili spokojeně a nic jim nechybělo, nebylo, co by je do světa pohánělo. Až jednou. Strašlivé zemětřesení změnilo ustálený běh věcí a na konci toho všeho se malý medvídek ocitl sám na londýnském nádraží Paddington. Nikdo si jej nevšímal, nikdo nereagoval na jeho slušné zdravení. Blížila se noc a tu si jej všimla paní Brownová, procházející s celou rodinou od vlaku po nástupišti

Film „Paddington“ je dalším z řady tzv. rodinných filmů určených nejen pro dětské diváky, ale i jejich starší sourozence a rodiče. Jakkoli není, řekněme, výjimečný, rozhodně patří k těm nadprůměrným. Na hodně místech skvěle pobaví, na některých dojme, párkrát nenásilně mravně vychovává a předává „poselství“ . Dospělí si jistě povšimnou několika vtipných citací z jiných filmů či více nebo méně skrytých odkazů na žánrově zcela odlišné snímky, spolehlivě rozesměje scénka s použitým hudebním motivem z „Mission Impossible“ , všeho je však s mírou a nic není vykrádáno, kopírováno, nastavováno.

Výbornou volbou pro český dabing byl Ondřej Brzobohatý, jenž propůjčil svůj hlas hlavní postavě příběhu. Ten je, pro úplnost, hraný, nejedná se o tzv. animák, a medvědí hrdinové v něm vypadají jako opravdoví, skuteční. Délka filmu je optimální, necelých sto minut. Vyražte, děti budou nadšené, rodičové rozhodně nebudou mít pocit promarněného víkendového odpoledne. Nebo večera, dá se předpokládat brzká verze na DVD

Paddington - 2014, 98min, Velká Británie / Francie / Kanada, kino Aero, Praha 24.1.

http://kultura.idnes.cz/recenze-paddington-0aw-/filmvideo.aspx?c=A150109_122706_filmvideo_ts,

<http://www.csfd.cz/film/362834-paddington/video/>

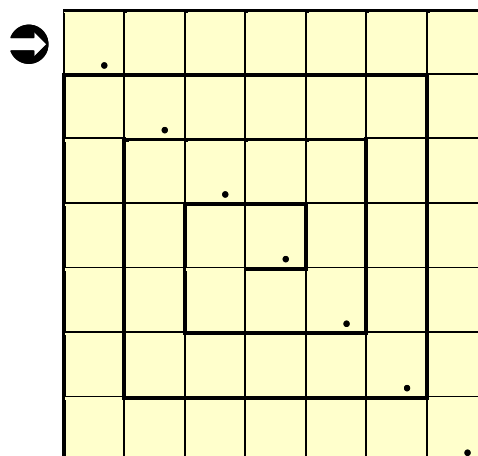
P.H.

Hádankářský koutek

Spirálovka

Směrem dovnitř : chem. značka drahého kovu
stříbřitě bílé barvy – osobní zájmeno – spojka –
sportovní odvětví – pošahaná (hovorově) –
kloubní nemoc – sokolské srazy – potom – vtip –
posunek – norský dramatik – cizí muž. jméno –
nevlastní, nepatří mu do vlastnictví

Směrem od středu ven : konec modlitby –
punková kapela z New Yorku – kino – moucha –
hraběnka – vak – druh jednoduché obuvi –
mýtit les – česká metalová legenda – čidlo
sluchu (německy)

Sloučenka

Hrdina – vzpomeň na Vernea knížku

k tomu *film s de Funesem*

doplněno o *předložku*

dá *obec, kde kámen láme se*.

Skrývačky

V této roční době lázně již tolik netáhnou .

Dobrá každá koruna, co se uspoří na korunovém účtu .

I podivil se učitel : “Broži, rovnice o dvou
neznámých jsme přeci brali dávno!”

Řešení hádanek nám zašlete do redakce do 31.5.2015.

A na závěr ještě řešení hádanek z minulého čísla :

skrývačky : Pacov, Chýnov, Telč, Křeč, Dobrá Voda

sloučenka : Bat+ELO+V, Batelov

spojené roháčky : z, da, taj, Dalí, Zajíčkov, krb, Ob, V ,

hřebenovka : kotel, Elite, event, náhon, karty,
Křemešník, Letny

přesmyčky : Jihlávka , Kamenice nad Lipou, Horní
Cerekev

záměnka : obr a laň, Obrataň

Hřebenovka

1. výrůstek na sliznici
2. exkrement
3. šoféroval
4. hrdina spisovatele E.S.Gardnera
5. nedobrá

1	2	3	4	5

Přesmyčka

H. nevolá čerta

Záměnka

Před domem či bytem bývá

to je jasná věc přeci .

Přes kopec se na ves dívá

obyvatel Hříběcí .

Křížovka s tajenkou

J.W.GOETHE : **Ideální manžel neexistuje,** (dokončení citátu v tajence)

Vodorovně :

- A) teplé zimní oblečení – konec šachové partie – zátylek – osahat
- B) primát – 1.část tajenky – stolní hra
- C) manžel Brigitte Bardotové – značka bývalých cigaret – indický tenista – diplomovaný člověk
- D) divadlo – strop /nářečně/ - slovenská hudební skupina – bezvýznamný člověk – iniciály naší bluesové zpěvačky
- E) způsobiti větší teplo – příslovce času – Západoslovenská energetika
- F) sváteční oběd – pramáti – výraz pro odbytou záležitost
- G) německy „strýc“ – zlodějna – mongolskoturecký titul vládce – anglický hudebník – lyže
- H) Ludolfovo číslo – útok – odlišní /slovensky/ - registrovaná tuna – legendární zbojník
- I) ženské jméno – jižní ovoce – anglicky „chlapeček“ – česká řeka
- J) předložka – 2.část tajenky
- K) 1001 římskými číslicemi – rybí zárodek – polské město – domácí jméno psa

Svisle :

- 1) kujné nerosty – latinská zkratka /v zastoupení/ - zaschlá šťáva nezralých semen makovic
- 2) bezpečnostní nařízení – houby
- 3) malý kus nábytku – přivlastňovací zájmeno
- 4) Dostojevského román – lékařské vyšetření – možná
- 5) podnik v Humenném – iniciály zakladatele Velvet Underground – bývalá sportovní zkratka
- 6) nepříliš tepelně zpracovaná – poloměr
- 7) spojka – světová strana – velmoc – voltampér
- 8) trhavina – opotřebovaná řezáním – římská pětka
- 9) dekl – zánět sedacího nervu – spojka
- 10) jméno zpěvačky Lear – anglicky „odpověď“ /foneticky/
- 11) zčervenání – elektrovýrobce /foneticky/
- 12) jiným směrem – slovensky „tříska“ – číslovka
- 13) česká řeka – šumivý nízkoalkoholický nápoj /s hrubkou na konci/ - okresní výbor
- 14) označení bývalé rakouské měny – nehezké počasí
- 15) mír – předložka – druh kyseliny
- 16) ženské jméno /z Wykrentovy písničky/ - chemická značka síry – beruška vodní
- 17) stát v Africe – dětské označení nepěkné věci – samohláska – paní /krátce/

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
A																	
B																	
C																	
D																	
E																	
F																	
G																	
H																	
I																	
J																	
K																	

Masopust

V sobotu 14. února 2015 se v Hříběcí zase konal tradiční masopust. Masopůst, či Masopust, či masopust, MASA PŮST, Původně tento svátek předznamenával období 40 dnů půstu, který trval od Popeleční středy až do Velikonoc. Hlavním účelem masopustu tedy bylo do sytosti se najísti, napítí, poveselí se –

zkrátka užítí si zábavy a vytvořiti si bohaté tělní zásoby před obdobím půstu a střídmosti. V dnešní době (alespoň podle naší rodiny soudě) se již toto odepření dobrot nedodrhuje. *Odskočíme si zkontrolovat pečínku v troubě a pokračujeme v psaní článku.....* Dnes ho vnímáme spíše jako nevšední zábavu pro zpestření dlouhé zimy na Vysočině. Účastníci se sem chodí poveselít, pojíst, popít, zatančit si, zasmát se a také vybrat pár penízků od projíždějících aut na my vlastně ani nevíme na jaký účel? Ale jistě bohubilý. Letošní masopust byl zvláštní tím, že se konal v den svatého Valentýna, tedy ve svátek zamilovaných. Proto je možná trochu překvapivé, že nikdo nezvolil žádnou zamilovanou masku – ačkoli nás samotné to napadá také až teď, při psaní tohoto článku. Kde tedy byl ten Valentýn? Nebo Svatý Valentýn. Jak by vypadala maska takového Valentýna?

Podle našeho osobního pocitu bylo letos méně masek než v některých předchozích letech, které si vybavujeme. Přesto, když jsme to pak podle fotek počítaly, průvodu se zúčastnilo přes 20 masek a to je poměrně úctyhodný počet. Jen pár zvědavců doprovázelo průvod nezamaskováno, většina se snažila vytvořit si nějaký originální kostým, nebo si alespoň obličej zakryla gumovou maskou. Mezi maskami nechyběli Zorro (který měl oděv doplněn o poněkud netradiční bílé spodky), mořská víla, řezník Krkovička s buřtíky u opasku, tradiční medvědář s medvědem na laně, kachna (zřejmě – těžko identifikovatelný bílý pták se žlutým zobákem) a kočka, peřina, pirát a námořnice, dopravní značky, upírky a zombie, Mexičan, hippiesáčka a zdravotní sestřička. Některé masky byly obtížně popsateľné – posuďte sami podle přiložených fotografií.

Vycházelo se v poledne od Hospody u Šimků, kde se jako každý rok udělala památeční skupinová fotka. Ne všechny masky jsou na této fotografii zachycené, protože některé se připojily později, jiné masky se pak

zase v průběhu cesty odpojily. A tak se celý průvod linul vsí jako dynamický měňavý barevný had, chvíli kratší, chvíli delší. Masky chodily dům od domu

doprovázeny kapelou sestávající z hudebních nástrojů rozličných.

Jako první na řadě byla bytovka, pak se pokračovalo nahoru směrem na Samson, kolem Máců k Roubičkům. Obyvatelé většiny domů nám srdečně otevřeli, přispěli korunkou do kasičky a nabídli výborné občerstvení – domácí koblíhy, koláče a jiné sladkosti, obložené chlebíčky, poctivé uzené a tlačenu,

kapustové karbanátky a nevíme co ještě. Na zapítí jsme dostávali pivo, čaj a kávu a nejrůznější lihoviny, co kdo měl. U každého domu kapela zahrála, aby byli naši hostitelé jaksepatří odměněni, s postupujícím časem se pak více a více zpívalo a tančilo a masky neopomněly vyzvat k tanci ani obyvatelé, co nás tak hezky hostili. Také jsme zastavovali téměř všechna projíždějící auta. Tento úkol byl přidělen zejména dopravním

značkám, které si pak postěžovaly, že si připadají zneužívané. Nikdo je ale naštěstí nakonec nezneužil ani nesmetl a až na pár netrpělivců se projíždějící většinou smáli a nějakým penízkem přispěli. Někteří si chtěli zkrátit cestu tunelem, nikomu se to ale nakonec nepovedlo. Když jsme dorazili k Roubíčkům, vypověděla harmonika službu a tak se nějakou dobu hrálo bez ní, ale průběh celé slavnosti to nijak nenarušilo, všichni se veselili dál, hrálo se na zbylé nástroje a některé masky dokonce podpořily kapelu hrou na pozoun, což celé hudební vystoupení znamenitě zpestřilo.

Pokračovali jsme po hlavní silnici směrem na Bělou a vyšplhali jsme se až nahoru k hájovně, což minimálně některým z nás připadalo jako nesmírná dálka a ukrutánsky do kopce, naše úsilí ale bylo bohatě odměněno velkým venkovním ohněm s posezením a spoustou dobrot, takže jsme se tam bez rozpaků zdrželi. Je pravda, že někteří bez huňatých masek, kteří se dosti poctivě nezahřívají lihovinou, si poněkud stěžovali na zimu, takže oheň s radostí uvítali. Cesta zpátky od hájovny byla tak příjemná z kopce, že se šla úplně sama. Pokračovalo se k Šimkům, kde byla další dlouhá zastávka. Hudebníci si dali kávu a oběd a zahřáli své zkrěhlé prsty i nástroje. Následovala cesta přes točnu kolem Robertova nového domku, kde nás také čekalo bohaté pohostění, zastavili jsme i u Vařečků a pak se pokračovalo směrem na Horní Ves. Od jisté doby se medvěd utrhł z provazu a zoufale hledal nějakého medvědáře. V roli medvědáře se nakonec vystřídala celá řada masek. Chvillemi šel medvěd zcela sám, nikým nehlídán, ale naštěstí se nám nezatoulal. S přibývajícím časem se více a více lidí odmaskovalo a my jsme zjišťovali, kdo je kdo. Jak jsme postupovali od Smejkalů směrem ke Mlýnu, tak se začínalo šerit. Prošli jsme po hrázi, občerstvili se u Mlýna, zaskočili na jedno k Petrákům do garáže a pak si dali výbornou pálenku u Papežů. To už byla tma a masky se pomalu odpojovaly od průvodu a mířily domů, do tepla. Ti nejtřejší dorazili až zpět na startovní pozici v pohostinství, což mohlo být přibližně kolem šesté. Takže obejít poctivě celou vesnici dům od domu nám zabralo úplně celé odpoledne. A řekneme vám, docela nám to dalo zabrat a radostně jsme se rozešli odpočinout si do svých domovů. Večer zábava pokračovala v sále pohostinství, ale té už jsme se nezúčastnily, takže se k ní nemůžeme vyjádřit. Klobouk dolů před těmi, kdo to všechno ve zdraví absolvovali, my naštěstí také. Celkově pro nás představoval masopust v Hříběcí krásné zpříjemnění jednoho studeného zimního víkendu a dle našeho názoru se velice vydařil. *A teď už se jdeme věnovat té pečince, co na nás čeká v troubě a dost bylo Masopustu.*

Zuzka a Terka Hruškovy, 15. února 2015

